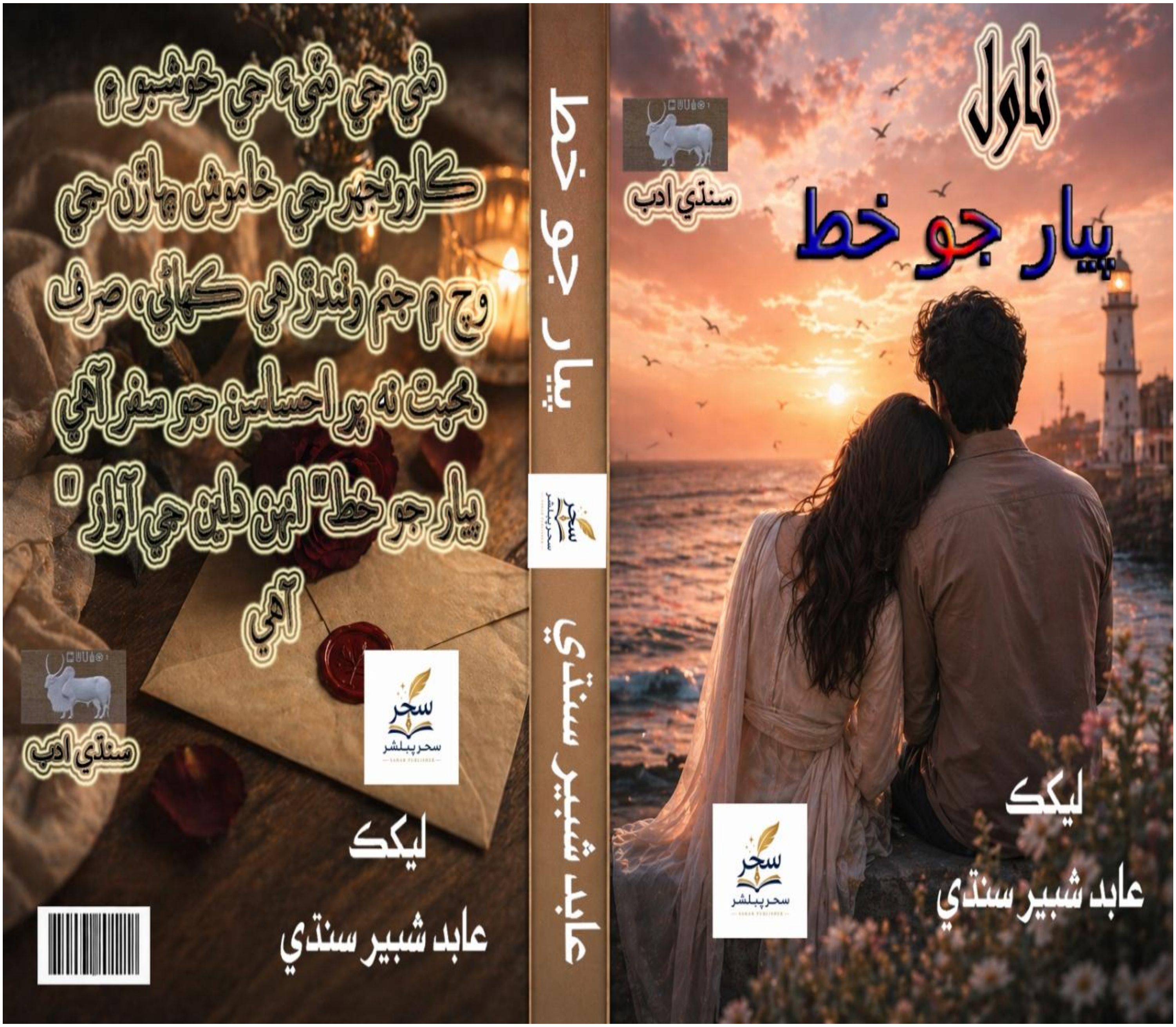
ناول
پيار جو خط
سنڌي ادب
ليکڪ
عابد شبير سنڌي
سحر
سحر پبلشر
پيار جو خط
عابد شبير سنڌي
مٽي جي مٽيءَ جي خوشبو ۽
ڪارونجهر جي خاموش پهاڙن جي
وچ ۾ جنم وٺندڙ هي ڪهاڻي، صرف
محبت نه پر احساسن جو سفر آهي
"پيار جو خط" انهن دلين جي آواز "
آهي
سنڌي ادب
ليکڪ
عابد شبير سنڌي

ارپنا

هي ناول منهنجي

محترم جيون ساٿي

جي نانءُ

جنهن جي خلوص۽ساٿ بي لوث

محبت هر لفظ کي زندگي عطا ڪئي آهي.

مٽي جي مٽيءَ جي خوشبو ۽ ڪارونجهر جي خاموش پهاڙن جي وچ ۾ جنم ورتل هي ڪهاڻي، صرف محبت نہ پر احساس جو سفر آهي.

پيار جو خط" انهن دلين جي آواز آهي"

عابد شبير سنڌي

پيار جو خط

پيار جو خط

ليکک: عابد شبير سنڌي

نوڪراڻي : سيما سيما ..
Good morning هان.
هرسيما: هو ئي روز جيان ڏينهن جنهن جو Morning ۾ ڪهڙوGood ; پريل آ
هر ڏينهن منهجي لاء طعي ڪيو ويو آ ته مون ڪي چا ڪرڻو آ چا نہ ڪرڻو
آ.
ناشتي جي ٽيبل تي.
سيما .Good Morning
امان . Good Morning
ڪيئڻ آهين شهزادي .
سيما نيڪ آهيان امان. هي چا وري ڪير . امان ڪيترا دفعا چيو آ هي تہ مون
مان نندو ہار ناهيان . .I hate milkڪي ڪير نتي وڻي.
وڏيري جيڪا سيما جي ماء آهي.
اهيو سپ تون پنهنجي بابا کان پچ. اهيو ان جو حڪم آ ۽ تون نندي تہ آهين.

پيار جو خط

سيما : او امان ڪڏهن چئين ٿي ته هي ڪم نه ڪر هو ڪم نه ڪر تون هاڻي وڏي آهين هاڻي نندي نه آهين ۽ ڪڏهن ٿا چئو هي سڀ ڪرڻ جي توهان جي عمر نه آهي . چو ته توهان ٻار آهيو مطلب ته انهن جي مرضي هجي ته مان نندي آهيان وڏي آهيان

وڏيري : تون ان لاء تيز ٿو ڳالهائين چو ته تنهنجو بابا گهر ڪونهي.

ڪار جي گهنٽي وڄي ٿي ۽ وڏيرو گهر جي اندر داخل ٿئي ٿو. پنهنجي گهر جي بيٺڪ تي اچي ٿو اتي منچي ربن پنهنجي ڌي ۽ ڌي جي مڙس سان گڏ موجود هوندا آهن.

منچي ربن : سلام وڏيرا سائين .

وڏيرا: سلام ربن هي ٻار ڪير آهن.

منچي : سائين هي منهنجي ڌي ۽ ان جو مڙس آه ي.

توهان وٽ دعا لاء وٺي آيو آهيان.

وڏيرا: ربن توهان نياڻي جي شادي ڪئي مون کي ٻڌايو ئي ناهي . ايترو به حق اسان نٿا رکون توهان اسان جا منچي آهيو.

منچي: سائين شادي هنن پاڻ ڪئي ڪاليج ۾ ٻئي گڏ پڙهن پيا پوء پيار ڪري ڪورٽ شادي ڪري ڇڏيون.

ڪورٽ شادي

وڏيرا : ڌي تنهجي هئي يان ڪورٽ جي ۽ پوء توهان جي ڌي ايترو مناسب به نه سمجهيو توهان کان اجازت وٺڻ جي .

منڇي : سائين اهو هن کي خوف هيو وڏيرا سائين هن سمجهيو شايد مان راضي نہ ٿيان ڇو جو ڇوڪرو اسان جي برابر جو ناهي پر قابل آهي.
وڏيرو: ڪاوڙ مان منڇي برابر جو ناهي اسان وڏيرن جا رشتہ وڏيرن سان ٿيندا آهن ۽ تون هي رشتو منظور ڪري مون ڏي ڪيئن آيو آهين.
منڇي ربن: سائين زمانو مٽجي چڪو آ.
وڏيرو: ڪجھ بہ نہ مٽيو آ ربن ساندو رنگ مٽائي ٿو سگھي پر شينهن نہ وڏيرن جا آن مان شهرت ڪڏهن نہ مٽندي آ هاڻي توهان وڃي ٿا سگھو. ۽ اڳتي هتي اچڻ جي تڪليف نہ ڪجان .
وڏيرو پنهنجي ڪمري ۾ داخل ٿي پنهنجي بيڊ تي ويهي ٿو وڏيري ڪمري ۾ چانهہ آڻيندي .
وڏيري: وڏيرا کي چانهہ ڏيندي توهان ڇو ٿا ايترا جذباتي ٿيو اهو هنن جو زاتي مسئعلو آهي.
وڏيرو : وڏيري کي تون چپ ڪر رشتو هميشہ برابر وارن ۾ ڪبو آ
وڏيرو چانهہ پئندي بڌ مان پنهجي ڌي سيما جو رشتو وڏيرا سليم سان جوڙي آيو آهيان ۽ ان جي ماء سيما کي ڏسڻ ايندي.
وڏيري : توهان سيما کان تہ پڇا ڪيو. ها تہ بهتر آهي.
وڏيرو: وڏيري کي تنهنجي پي تو کان تنهنجي مرضي پڇا ڪئي .
وڏيري: نہ

وڏيرو : پوءِ مون کي ٻه پنهنجي ڌي کان پڇڻ جي ضرورت نہ آهي هن جو سنو خراب اسان پاڻ ڄاڻون ٿا.

سليم وڏيري جي ماءِ اچي ٿي سيما کي ڏسڻ سان سيما جي تعريف ٿي ڪري چئي ٿي ماشاللهٰ ڪيتري سهڻي آ منهنجي سليم جي ۽ سيما جي جوڙي تہ چنڊ ۽ سج وانگي آ.
سيما ڪاوڙ مان اٿي هلي ٿي وڃي سليم جي ماءِ شايد لڄي ٿي وئي .
وڏيرو : سليم جي ماءِ سان پوءِ مڃيرڻ اسان رشتو پڪو سمجهون.
سليم جي ماءِ : ڏس وڏيرا اسان رشتو تنهنجي خاندان سان ڳنڍيو آهي.
مان تہ سيما ڏسڻ ئي نہ پيو اچان تنهنجي ضد جي ڪري آيس. چو تہ سيما هڪ گلاب جي گل وانگي حسين آهي .
سليم جي ماءِ : سيما سان مخاطف ٿيندي ڏس مڃيرڻ تنهنجي ڌئي جڏي خوش قسمتڻ آهي هڪ حويلي کان نڪري ٻيءَ حويلي ايندي .
سيما پنهنجي ماءِ سان ڏس امان مون کي اڃان شادي ناهي ڪرڻي مون اڃان زندگي ڏٺني ڪاٿي آ هن حويلي جي ٻاهر آهي ڇا مون کي ڏسڻو آ دنيا جا رنگ تہ دنيا ڇا ٿيندي آ .
اهيو تہ ناهي بس رڳو حويلي ۾ قيد هجان مون اڃان ڪجهہ سمجهيو ئي ناهي توهان منهنجي جذباتن سان کيڏيو ٿا.

مجان ٿو تون مونسان محبت ڪيو ٿيون پر اهيا ڪهڙي محبت آ جنهن ۾ رڳو مون مٿان پابنديون هجن.

وڏيري: اسان توکي هن حويلي ۾ ڪنهن شئي جي ڪمي ناهي ڏني.

سيما : ڪمي شين جي زندگي صرف شين تائين موجود ناهي هوندي امان هر ڇوڪري جي خواهش هوندي آ تہ هو پنهنجي زندگي جون حسين وقت پنهنجي مرضي سان گذاري. مان دنيا کي پنهنجي نموني سان ڏسڻ ۽ ڳولڻ ۽ سمجڻ ٿي چاهيان منهنجي بہ دنيا آهي رڳو تنهنجي ۽ بابا جي ناهي.

وڏيري : آخر تون چاهين ڇا ٿي..

سيما : مان حويلي کان ٻاهر نڪرڻ ٿو چاهيان.

وڏيري : بس ڪر تنهنجي مرضي نہ هلندي توکي خبر آ جڏهن تو ڪاليج وڃڻ جي ضد ڪئي تو کي اجازت نہ ملي ۽ تو اهيو ڪنهن سوچيو تہ هو توکي ٻاهر وڃڻ ڏيندي

سيما ; توهان بابا سان ڳالهائي تہ ڏسو مهرباني ڪري.

وڏيري: هن حويلي ۾ صرف مردن جو حڪم هلي ٿو اسان عورتن کي ڳالهائڻ تہ ڇا صلاح ڏيڻ جي بہ حق ناهي اسان کي صرف مردن جا فيصلا ٻڌڻ ۽ ان عمل ڪرڻ آهي. ڪاڏي ٿي وڃي..

پيار جو خط

سيما : هن گهر ۾ صرف هڪ ئي آهي جيڪا منهنجي ڳالهه مڃي ٻه ٿو ۽ منهنجي فکر ٻه ڪري ٿو.
سيما ڪمري ۾ داخل ٿيندي . چاچا چاچا .
چا ڳالهه آهي ڏئي خير ته آهي .
سيما : چاچا هي چا حالت بڻايو وينا آهيو ڪمري جو.
ڏي جيڪو زندگي جو حال آ اهو هن ڪمري جوحال آ!مان پاڻ اڪيلو ۽ اداس رهان ٿو ته هن ڪمري جو ڪير خيال ڪندو
سيما: توهان نوري سان گهڻي محبت ڪندا هيو نه
ڏي نوري جڏهن کان مري وئي سمجهه جسم کان ساهه نڪري ويو ان لهنڌڙ سج جيان سج پوء ٻه موٽي ٿو اڀي ٻئي ڏينهن هڪ نئي صبح سان پرمان پنهنجي جسم کي روز جاڳايان ٿو روز سماريان ٿو جيئڻ ۾ هڪ نئي اميد سان ڪجهه زندگي جو ساٿ شراب ڏنو جيئڻ جو نئو طريقو ۽ ڪجهه ترهرحن نندين خوشين کي پوري ڪرڻ لاء جيان ٿو...
او هو ڇڏ ان ڳالهه کي ٻڌائي تون کهڙي ڪم سان آئي آهين.

سيما
چاچا مان هن حويلي کان ڪجهه ڏينهن لاء ٻاهر وڃڻ ٿي چاهيان

پيار جو خط

هو جيڪو پنهنجو ڪارونجهر جي شهر ۾ اسان جي گهر آهي نہ اتي وڃڻ تي چاهيان
مان سنڌ جي خوبصورتي ڏسڻ تي چاهيان اهيا زندگي بہ ڪهڙي زندگي ماڻهون پنهنجي ئي شهرن ۾ اڻجاڻ رهي .

چاچا:
ها ها ها .۽ تنهنجو بابا ڪان ان لاء اجازت وٺي ڏيان.

سيما: ان ڪري تہ مان توهان ڏي آئي آهيان

چاچا: تنهنجي ڪري تہ مان هتي آهيان
ڏي نت نوري جي موت ڪان پوء منهنجي جيئڻ جو ڪو وجود ئي نہ رهيو.

سيما : چاچا پوء توهان با سان منهنجي لاء ڳالهائندو نہ.
چاچا: اڙي ضرورت پئي تہ وڙهندس بہ
وڏيرو اسلم پنهنجي گهر جي ٻاهر آڳر تي ويٺل.
وڏيرا جو پاء. وڏيري سان مخاطب ٿيندي.

پيار جو خط

وڏيرا : مان اڪثر ڪري شرابين سان ناهيان ڳالهائيندو پيئسا ڪپن تہ منچي ڪان وٺ.....

ادا منهنجيون خوشيون تنهنجي مهربانين جي محتاج ناهي . مان سيما جي خوشي گهرڻ آيو آهيان .
هو اسان جو جيڪا ڪارونجهر وارو گهر آهي نہ سيما ڪجھ ڪجھ ڏينهن اتي گہ مڻ ڦرڻ چاهي ٿي .

وڏيرا : پنهنجي ڌي جي خوشي لاء هر شئي هن گهر ۾ موجود آهي.

ادا سون جون هٿڪڙيو ڪڏهن ڪنگڻ ناهن ٿينديون.

ادا هتي سيما کي ساھ کڻڻ لاء تنهنجي اجازت ونٽي ٿي پئي کليل هوا ۾ ساھ کڻدي تہ هن جي صحت بہ بهتر ٿيندي ۽ توهان جي مان شان کي ڪو نقصان نہ ٿيندو.
آخر هو پنهنجي ئي تہ گهر وجي ٿي...
وڏيرا ٺيڪ آ پر صرف ڪجھ ڏينهن لاء ويندي ۽ هن جي حفاظت لاء ڪجھ گارڊ بہ گڏ موڪلجان.

ٻئي ڏينهن سيما ڪارونجهر واري گهر وڃي ٿي پنهنجي سڳتياڻي سان ۽ ڪجھ گارڊن سان گڏ.
سيما : او هو صنم ڏس بابا هتي ٻہ منهنجي مٿان پابنديون هٽي چڏيا گارڊ موڪلڻ ضروري هيا.

صنم : توهان گهبرايو نہ گارڊن کي مان سنڀاليندس پاڻ.
گهر جي اندر داخل .
اچانڪ ڪجھ بانسري جا ساز سيما کي ٻڌڻ ۾ تا اچن . سيما بانسري ساز کي ٻڌڻ ۽ گهمرڻ لاء گهر کان نڪرڻ جي ڪري ٿي تہ گارڊ اڳيان ڪجھ ڪپي ميم سيما نہ .
سيما پريشاني حالت ۾ صنم سيما کي ڪجھ ڪن ۾ چئي اندر وڃي ٿي وڃي .
سيما هڪ نئي ڳوناڻن ڪپڙن ۾ نارنگي ڪلر جا ڪپڙا پائي منهن کي رئي سان لڪائي گارڊن جي اڳيان ميم توهان ها چو .
هن ڪپڙن ۾ هاڻي چو توهان کي تڪليف آ نہ نہ ميم .
سيما ; چيو هلون ٻاهر.
گارڊ: ميم صنم نہ هلندي نہ هن جي طبيعت نيڪ ناهي اچا.

پيار جو خط

سيما: بيهو مان اندران رومال کڻي اچان.
سيماااندر وڃي ٿي تہ ساڳن ڪپڙن ۾ صنم ٻاهر نڪري منهن لڪائي سيما ٿي ٻاهر وڃي ٿي.
۽ سيما بانسري جي من موهيندڙ آواز کي ٻڌندي ڪارونجھر جي خوبصورت چوٽين مٿان هلندي ٿي وڃي .اچانڪ سيما جي هٿ کي ڪو پڪڙي ڇڪي ٿو تہ سيما ڇرڪجي ۽ هن شخص کي ٿپ وهائي ڪڍي ٿي....
همراه : واه جان بچائڻ جو اهيو انعام .
سيما جان بچائڻ جو .
ها هيئ ڏس جيڪڏهن توکي نہ پڪڙيان ها تہ هينئر تون مٿي آسمان تي هجين ها
همراه سيما کي هٿ ڏنو اچ هلون .
سيما: توهان کي ٿپڙ زور سان تہ نہ لڳو...
جي هن پاسي بہ ٿپ هڻي ونو نت اهيو پاسو دانهن ڪندي تہ مونسان ناانصافي ٿي آ.
سيما کلندي توهان مون کي شرمينده ٿا ڪيو مان ان بانسري جي ڌن کي ٻڌندي اڙي هي بانسري توهان پيا وڄايو.
همراه ٿپڙ تہ ڪون هڻندو

پيار جو خط

سيما ڏسو توھا مون کي شرمنده ٿا ڪيو مون کي معاف ڪيو.

ڪا ڳالھ ناھي بانسري مان ئي وڄايان پيو توھان کي بانسري وڻندي آھي؟
سيما : توھان جي بانسري ۾ ايڏي ڪشش ھئي جڻ سڄو درياھ مان نڪرندڙ ڪينالن جي پاڻي جي آھستي وھڪري مان آھستي سيما سيما چئي ڪري مون کي سڏي رھي ھجي.
ان ڪري تہ مان ڏسڻ پئي چاھيان تہ ڪير آھي جيڪو مون کي سڄاڻي بہ نٿو ۽ مون کي سڏي رھيو ھجي...

ھا ھا ھا جي منھنجي تعريف نہ ڪيو جي تعريف ڪرڻي بہ اٿو تہ ھن ڪارونجھر جي سھڻن جبلن جي ٽڪرن جي ڪيو ۽ ھتان جي وڻندڙ گلن جي ڪيو ۽ وڻن جي ۽ صاف ھوائن جي جيڪي منھنجي بانسري جي آواز کي پنھنجي اندر سمائي ان جي پڙادي کي خوبصورت بڻائن ٿيون.....

سيما : ھان .ڪيڏيون سھڻيون ڳالھيون ٿو ڪرين ...
ڳالھيون نہ مان سچ چئي رھيو آھيان..

ٿوريون پنهنجيون اکيون بند ڪيو ۽ غور سان ٻڌو چا ٻڌڻ ۾ ٿو اچي ..
....هون ...
.. تنهنجي بانسري جي آواز.....
سيما سيما اچو هلون رات ٿي رهي آهي... ڪنهن آواز ڏنو...
هو ڦڙتي سان پڄندي وجي ٿي....
رات جو هي گهر جي طرف وجي ٿو .
. .! يائو عابد اچي ويو
پٽ توهان ڪاڏي هيو ايترو دير ڪئي اٿئو رات ٿي وئي آ اسان ته
پريشان هياسين
.
او هو چاچا مان هتي هيس ڪاڏي ويندم بس ڪارونجهر جي
خوبصورتين ۾ گم ٿي ويس ..
گم ٿي ويس ...
او چاچا ڪجهه نه بس ٺيڪ آهي...
محسن ڪاٿي آ ...؟
.پٽ محسن ته توهان سان گڏ هيو...
آيو ڪونهي اجا.؟
محسن: يار عابد ڪاٿي رهجي ويو هئين؟

توهان کي خبر ٻہ آهي تہ ڪارونجهر جا گهرا ڪائي آهن ڪٿي ڪري نہ
پوين .ها تہ..؟
ها بس ڪري پيس...
ڇا .....؟
ڪجھ نہ نيڪ ماني ڪائون بس مون کي ٻک ڪونهي توهان ڪائو. ...
محسن : ڇا ڳالھ آ؟
اڄ عجيب ٿا ڳالهايو؟
رات جو بستري تي سيما جي خيالن سان گذري ٿي.
ۼ هوڏان ٻہ سيما هن جي باري ۾ سوچي ٿي. ۼ صبح ٿيڻ جو انتظار ۾ .
صبح ٿيندي ئي عابد بانسري کي وڄائڻ لڳي ٿو هوڏانهن سيما ٻہ اچي
ٿي.
ۼ ڏنن ۾ گم سيما اچانک ٿابڙجي ٿي تہ عابد جلد سنڀالي ٿو ...
سيما : اڄ توهان هڪ دفعو ٻيهر مون کي بچايو آهي ..
هو توهان جي بانسري جي ڏن ۾ ايڏي تہ ڇڪ آ جو مون کي بس گم
ڪري ڇڏين .
جي توهان جي انهن لفظن منهنجي حوصلا افزائي ڪئي آهي...
سيما : توهان جي مهرباني

جي مهرباني چا جي؟ بس الله اسان کي هڪ دعفو ٻهير ملڻ جو موقعو ڏنو آ بچائڻ تہ بس هڪ بعانو آ.......
ٺيڪ ڪئين آيو سيما نالو تہ مان ڪالهہ ئي توهان جو ٻڌي ورتو هو ...
ٺيڪ پر هڪ ڳالهہ تہ پڇڻ وسري وئي ڪير آيو؟
ڪاٿي ٿيون رهو..؟
سيما: مونکي تہ تنهنجي نالي جي خبر ناهي...؟
جي مان سڀ ڪجهہ ٻڌائيندس منهنجو نالو عابد آهي ۽ مان دادو ضلعو خيرپور ناٿن شاھ جو آهيان.
ڳوٺ ۾ دوست آهي محسن ان وٽ (Padri) هتي هيٺ اترين پاسيءَ پدري مهمان آهيان.....
سيما : ها جي...
..... ۽ توهان
مان هتي وڏيري اسلم جي بنگلي تي ٿي رهان .
او هو وڏيرو اسلم جيڪو هڪ ظالم انسان آهي؟
جنهن کي انسان جي تہ خبر ناهي تہ انسان ڪير آ... ؟

ان وٽ توهان جهڙي خوبصورت ڇوڪري اڇا سمجهي ويس نوڪري ڪندي هوندي؟

گهر ۾ چو تہ منهنجو دوست محسن جو پي چوندو آهي تہ پٽ هنن وڏن گهرن جي پاسي کان بہ نہ گذرو چو تہ انهن گهرن مان جيڪا هوا ايندي آ اهو وڏو نقصان وارو هوندو آ چو تہ وڏيرا ظالم ۽ انا پرست ۽ پٿردل هوندا آهن.

او هو محسن منهنجو انتظار ڪندو هوندو اسان ڪي مني وڃٹو هيو .....

سيما: چو..؟

عابد : هو واپار ڪندو آهي سبزي ۽ ڪير جو بہ

سيما : پڌو.؟

عابد : جي..

سيما : سپاڻي توهان اسان ڪي سبزيون ۽ ڪير ڏئڻ ايندئو؟

عابد : ها ها مان ! مون ڪي تہ محسن اچڻ ئي ڪون ڏيندو پر تنهنجي لاء تہ جان هاضر آ

رات جو انتظار عابد بستري ۾ سوچڻ ۾ نند نٿي اچي صبح جي انتظار ۾ .

حويلي ۾ سيما رات جي صبح جي انتظار ۾ يار صنم هي رات ايدو ڏگهو آهي .

صنم : چو ڪنهن جي انتظار ۾ آهين؟..

سيما : هو ڪير ڪٽي ايندو نہ .؟

صنم : هو.. ؟
سيما : ها هو..
صنم : ڪير .؟
سيما :عابد
صنم : اڇا هن جو نالو عابد آ.؟ جي..
صنم : ڏس سيما هو هڪ غريب ڇوڪرو آهي ۽ تون وڏيري اسلم جي ڌي آهين ڪجھ سوچ ان محبت جو انجام ڪيترو خراب ٿيندو .
سيما:محبت ۾ انجام ناهي ڏسبي ۽ نہ ئي دل سان سوچبي آ بس محبت ڪبي آ....
گھنٽي وڄي ٿو گھر جو سيما اڇي ٿي ...
. . .سيما : توهان جي
ها اسان جو ؟
خبر نہ هئي ڇا؟
توهان ئي تہ چيو هو ڪير ڪٽي اڇجو پر هڪ ڳالھ چوان مان پنهنجي شهر ۾ ڪير ئي ڪپائيندو هيس.
ونو ڪير مون ڪي ڪنهن ڪم سان وڃٽو آ
سيما هي ڇا توهان جون اکيون ڳاڙهيون آهن ...
ها بس ڇا ڪجي رات جو ننڊ ئي اکين ڪان ختم ٿي وئي

پيار جو خط

سيما دل ۾ منهنجو بہ اهو ساڳو حال آ ٻڌو؟
جي ...
ملڻ ايندو؟
ها ساڳي هنڌ انتظار ڪبو نيڪ آ
عابد جي اچڻ ڪان اڳ سيما موجود هوندي آ ....
سيما : دير ڪيو توهان ...
بس محسن ڪي ڏک لڳا آهن ان ڪري اسپتال ۾ هيس دير ٿي...
عابد: توهان ٻڌايو ڪنهن آيو ؟
سيما : مان بس تنهنجي يادن ۾ گم رهان ٿي جي تو ڪي نٿي ڏسان تہ جنهن هڪ گلاب جو گل ڪوماڙجي وڃي ٿو ائين هوندي آهيان .
عابد: پنهنجو بہ ساڳيو حال آ...
سيما: توهان مونسان ڪيتري محبت ٿا ڪيو...؟
عابد : محبت لفظن ۾ بيان ناهي ڪبي محبت هڪ سڪون جو نالو آ
سيما : مون ڪي ڇڏي تہ نہ ويندي نہ .؟
عابد سيما ڪي ٻانهن جي وچ ۾ پاڪر هٽي چئي ٿو تہ .نہ تو ڪي ڇڏڻ جي اجازت مان پنهنجي روح ڪي بہ نہ ڏيندس ...
ٻڌ سيما مون جي زهن ۾ ڪجھ شعر آيو آ ٻڌايان ...
زندگي درد لاء چو ٿي ڏين

!ايتري دل ۾ جاء ڇو ٿي ڏين.
"تون وجي ٿو توکي اجازت آ
پر جيئڻ جي راه ڇو ٿي ڏين.
!
سيما : واه ڪمال جي شاعري . آ ڪيڏو نہ درد بيان ٿيل اٿس .شاعري بہ ڪندا آهيو ...
عابد: نہ هي شاعري تہ منهنجي محبوب دوست وڪيل عمران علي سومري جو آهي.
سيما: توهان جو دوست عشق ڪيو آهي جو ايڏو غمگين ٿو لکي.؟
عابد: شاعري تہ هوندي ئي عشق لاء آهي جنهن ۾ هزارين غم ملن ٿا. ان کي بيان ڪرڻ لاء شاعري ڪئي ويندي آهي....
مان جڏهن بہ تنها هوندو آهيان تہ ان جو ڪتاب پڙهندو آهيان.
استاد بخاري بہ دادو جو آهي نہ؟ :سيما
ها پر مان ان کي صرف منظور سخيراڻي جي ڳانن ۾ ٻڌندو آهيان...
سيما : اڇا توهان منظور بہ ٻڌو...؟
عابد: ها استاد صرف عشق جو درد ڳائيندو آ
توهان ٻڌايو...؟

سيما : مان بس توهان کي ٻڌڻ تي چاهيان پڙهڻ تي چاهيان ۽ تنهنجي بانسري جي سرن کان نہ نڪران . توهان بانسري ڪئين کان سکي....؟
عابد :بانسري تہ بس منهنجو شوق آهي شوق سان وڄائندو آهيان بس ذهن پاڻ ئي اچي ويندي آ

اتان کان محسن جي پي جو گذر ٿيندو اٿم
۽ هواسان ٻنن کي ڏسي ٿو ...
گهر ۾ محسن جو پي عابد پٽ ڏس تون اسان وٽ مهمان آهين ۽ توهان وڏين گهرن جي ڇوڪرين سان عشق ٿا ڪيو ان جو انجام تمام خراب ٿيندو.
ڇو جو وڏيرا هميشہ پنهنجي برابر وارن سان رشتو ڪندا آهن
عابد : ڇيو هوپر چاچا سيما تہ ڪنهن وڏيري جي ڌي ناهي هو هڪ غريب ڇوڪري آهي
جيڪا ٻکي پيٽ جي ڪري هن وڏيري اسلم جي گهر ۾ ڪم ڪري ٿي ....
سچ ۾ ...؟
... جي چاچا ...
بس پٽ خيال هجي ڇو هي ڪنهن کي مارڻ ۾ دير ناهن ڪندا....

عابد: بانسري وڄائي ٿو ۽ سيما اچي ٿي ۽ چوي ٿي وڄاء بانسري ....
عابد : سيما بانسري تہ صرف تو کي گهرائڻ لاء وڄايان ٿو تون اچي وئين بس.
هاڻي وڄائڻ جي ضرورت ڪانهي ..
سيما:چيو عابڊتون جڏهن هي سر وڄائين ٿو ائين لڳي ٿي جيئن هوا جي پنن ۾ تنهجي بانسري جا سر مون کي محبت جا خط لکي رهيا هجن.
ۀاهي محبت جا خط مون کي تنهجي طرف ڇڪي رهيا هجن ۽ چوندا هجن وڃ وڃي ملي ونهہ پنهنجي عابد سان...
اچانڪ وڏيرو اسلم ٿو اچي هٿ ۾ بندوق سيما تنهجي ايتري همت جو تون هن ٻن ٽڪي جي ڇوڪري سان عشق ٿو ڪرين جنهن جي حثيت اسان جي جوتي جي برابر بہ ناهي؟
اڄ تنهنجو خاتمو آهي ۽ ڳولي هلائي ٿو.

ننڊ کان رڙ ڪري اٿي ٿي پوڻي چا هي خواب هئي؟
سيما..صنم مون کي ننڊ اچي وئي هئي.
عابد منهنجو انتظار ڪندو هوندو.

هاڻي الائي دير ٿي وئي..
صنم : خير آ ڪا ڳالھ ناھي پيار سان گڏ آرام بہ تہ ضروري آ.
شام جو ملجائينس. شام جي ملڻ جو مزو ئي پنھنجو ھوندو آ..
سيما : تيار ٿي گھر کان نڪري ٿو وڃي ملڻ لاء تہ عابد انتظار ۾ اڳئي وينل ڪاوڙ ۾ زمين ۾ پتر ھڻي رھيو ھو تہ سيما پويان کان اچي اکيون بند ٿي ڪريس.
عابد : او ھو سائين وارا ؟
ڇو تڪليف ڪيو ھينئر اچڻ جو؟
.ھن مھل بہ نہ اچو ھا. ؟
مون تي مھرباني نہ ڪيو ھا.؟
ائين ڇئي ڪاوڙ ۾ اٿي ٿو وڃي ...
سيما : مذاق ۾ بس ڇا ڪجي پيار ۾ انتظار ڪرائڻ ۾ مزو ئي پنھنجو آ...
عابدچيو نيڪ آھي بس پوء مان ھلان ٿو سڀاڻي ملنداسين ..
سيما : ارڙي يار اڳ جھليندي معاف ڪيو آئينده نہ ٿيندي ايڏي ناراضگي.. (please)
سيما جي نظر ماڪي جي ماناري تي ٿي پوي ٿي ۽ شرارت ڪندي ماڪي کي پتر ٿي ھڻي سڀ ماڪي جون مکيون اٿن ٿيون ..

پيار جو خط

عابد : پوئتي ڏسي ارڙي چري هي چا ڪئي هي زهريلي ماڪي آ سيما جي هٿ ڪي پڪڙي سامهون واري ندي ۾ تبي ٿا هٽن پورو هڪ منٽ پاڻي جي اندر رهڻ کان پوء ٻاهر ڏسن ٿا مڪيون وجي چڪيون هيون عابد چيو

اڇ سيما هو ڏس هوڏي هل هي منهنجو لوئي وٺ ۽ ڪپڙا متائي اڇ ۽ لوهي ويڙهي اڇ تہ جيستائين مان باه ٻاري وٺان ...

سيما جڏهن لوئي ويهڙي اچي ٿي تہ عابد سيما کي گهوريندي لوئي ۾ ... صفا هور ٿي لڳين

سيما : سچ ۾ توکي کيترو ٿي وڻان ....؟

عابد : اهيا بہ ڪا پڇڻ جي ڳالهہ آ ؟

چري تون تہ منهنجي پهرين ۽ آخري محبت آهين.

سيما : ڪوڙا...

عابد : سچ ۾ ڪوڙ نئو هٽان حقيقت ۾ تون خدا جي خوبصورت تخليق آهين جنهن صرف توکي منهنجي لاء ٺاهيو تون اها خوبصورت ۽ معصوم تخليق آهين جنهن کي خدا سنڌو جي وچ کان متي ڪٽائي ٺاهيو..

سيما : لڳي ٿو سنڌو سان وڌو چاه اٿئي....

عابد : ها چري سنڌ خدا جي طرفان اسان سنڌين لاء هڪ انمول تعفو آ جنهن جي قدر صرف عاشقن جاتو آ ......
سيما جي ويجهو عابد ٿيندي ان جي اکين جي ساراه ڪندي اکين کي چمي ڏئي ٿي ڳٽن ۾ ۽ چپن کي چمي
هڪ نئي دنيا جي وجود ۾ گم .....
سيما : عابد مون کي ڇڏي تہ نہ ويندي نہ ؟
عابد : نہ سيما ائين چو ٿي چئين؟
پنهنجي محبت سچي آ ۽ جلد ئي پاڻ شادي ڪنداسين ۽ منهنجي جيئڻ جو وجود تون ئي آهين جنهن مون کي هڪ نئي زندگي ڏيکاري. مان جلد ئي پنهنجي شهر خيرپور ناٿن شاه ويندس ۽ تنهنجي ڳالهہ بابا سان ڪندس ۽ جلد تنهنجي مائٽن کان تنهنجو سڱ گهرنداسين.

سيما : عابد ٻڌ ...؟
عابد : جي ....
سيما : عابد مون کي نگر پارڪر ڪارونجهر جي مايا ڊيم ۽ جين مندر ۽ مسجد گهمائيندين .؟
ٻڌو آ وڏيون تاريخي آهن ...؟
عابد : ها پر سياڻي هينئر گهڻي دير ٿي وئي آهي. سياڻي هلنداسين .

سيما : نيڪ آ منهنجا پيارا سپاٽي ئي هلنداسين.
رات ٿئي تي ۽ سيما پنهنجي هنڌ تي اچي ليٽي تي ۽ چئي تي تہ ڪيڏو نہ معصوم آ عابد سچ ۾ اهڙا ماڻهون هوندا آهن سچا ماڻهون ڪيڏو نہ سادگي وارو انداز اٿس.
ٻئي ڏينهن سيما تيار ٿي وڃي ٿي .۽ عابد اڱر ئي انتظار ۾ ويٺل.
عابد : سيما ٻڌائي پهريون ڪهڙي جڳھ گھمڻ پسند ڪندين...
سيما چيو
پهرين مون کي جين مندر وٺي هل اهو ڏسڻو آ
عابد : نيڪ آ هلون ٿا ...
سيما : هي ڏس جين مندر آهي ۽ هي هتي ڪارونجھر جي جو تعلقو نگرپارڪر آهي هي مندر پوڊيسر مندر جي نالي سان مشهور آهي ۽ سيما هو سامهون ڏس هي تلاء اٿئي هتي هر مون سون جي برساتن ۾ هي تلاء پرجي ٿا. وڃن
سيما چيو هن مندر ۾ ڪنهن جي مورتي هئي ...؟
عابد : محسن جي بابا ٻڌايو پئي هتي تير ٿنڪر پارشناٿھ جي باري ۾ ٻڌايو ان جي مورتي هوندي هئي ۽ هي قديمي آثار آهن
سيما چيو ڏس اوائلي دور جا ماڻهون ڪيڏا محنتي هئا .؟
پٿر کي تراشي ڪنهن مندر ناهيا .....؟

پيار جو خط

عابد چيوسيما ڪي اڇ هاڻي توکي پوڏيسر مسجد ٻه ڏيکاريان ...
عابد چيو هي ڏس هي اتئي پوڏيسر مسجد هي مسلمان سلطان محمد بيگڏه ٺهرايو هو اچ اندر هلون مسجد ۾ هي نگرپارڪر سڄو خوبصورتي سان ڪيڏو نه پريل آهي؟

سيما : هتان جي ڳوٺاڻا ڪيڏا نه سادا آهن... ؟
ها سڄي سنڌ اسان جي سون آهي....
عابد چيوسيما بلڪل هي محنتي ۽ محبت ڪندڙ آهن انهن ماڻهن جي دلين ۾ صبر، سادگي ۽ محبت هوندي آهي. هو فطرت جي ويجهو رهن ٿا، ۽ ڪارونجهر جي پهاڙن جيان مضبوط آهن...
اڇ سيما هو هن ڳوٺ ۾شادي ٿي رهي آهي هل توکي اهيو ٻه ڏيکاريان
سيما : سچ ۾ اهيو ڪيڏو سهڻو منظر آ شادين جو پر هي ته هندڪو رسم آهي ....
عابد : بلڪل هتي سڀ ويڙاه مطلب ته هر طبقي جا ماڻهون هر ڳوٺ ۾ گڏ رهن هتي اڪثر هندو.انهن ۾ ڪولهي, ڀيل, هتان جي مختلف ڳوٺن ۾ رهن ٿا . اڇ سيما هلو ويهو ۽ شادي جي رسم ڏسو ته پوء اڳتي هلون ۽ مايا ڊيم ٻه توکي ڏيکاريان.
عابد ۽ سيما شادي جا رسم ڏسندي

ڪارونجهر جبل جي هوائن ۾ اڄ خوشيءَ جو سرور هو. ڳوٺ پرسان واري ميدان ۾ رنگين ٽندا لڳل هئا.
دهول جي ڌمڪ سان سڄو ماحول جهومي رهيو هو.
گهوٽ اڇي سلوار قميص تي ڳاڙهي اجرڪ ٻڌي بيٺو هو. سندس اکين ۾ وڏي خوشي ۾ خوش نظر اچي رهيو هو ٻئي پاسي ڪنوار، ڳاڙهي روايتي ٿري لباس ۾، هٿن تي مِيهنديءَ جا نقش سجائي، پنهنجي سهيلئُن وچ ۾ ويٺي هئي.
شادي جي رسمون ادا ٿي ٿيون وڄن باه جا ست ڦيرن سان ٻنن جي زندگيون شادي جي عظيم رشتي ۾ ٻڌجي وڃن ٿا...
عابد چيو سيما اڇو هاڻي هلون مايا ڊيم جي طرف ڏاند گاڏي ۾ ويهي مايا ڊيم جي طرف روانو.
سيما هي اٿئي مايا ڊيم ، هي ڊيم جبلن جي پرسان واقع هڪ خوبصورت ماڳ آهي، جيڪو ٿر جي سڪل زمين ۾ پاڻيءَ جي نعمت وانگر چمڪي ٿو.
هي ڊيم برساتي پاڻي گڏ ڪرڻ لاءِ ناهيو ويو، پر وقت سان گڏ سياحتي ۽ فطري حسن جو مرڪز بڻجي ويو آهي.
سيما چيوڪيڏو نہ پيارو نظارو آهي.؟

عابد چيوها سيما مايا ڊيم جي خاص سونهن اها آهي تہ هڪ پاسي صاف پاڻيءَ جو ذخيرو، ۽ ٻئي پاسي ڪارونجهر جي ڪارا پهاڙ نظر اچن ٿا.
پاڻيءَ ۾ جبلن جو عڪس ائين لڳي ٿو ڄڻ فطرت آئينو رکي ڇڏيو هجي.
سيما : عابد ڇا ڳوناٽا پرهنجي فصلن کي ۽ پيئڻ لا هتان ٻلٽي استعمال ڪندا آهن....
عابد : ها سيما بلڪل هي ڊيم نہ رڳو خوبصورتي جو نشان آهي، پر هتي جي ماڻهن لاءِ زندگيءَ جو سهارو بہ آهي. پاڻيءَ جي ڪري زمينون آباد ٿين ٿيون ۽ چوپايو مال بہ سيراب ٿئي ٿو.

۽ ڳوناٽا ڪوهن مان پاڻي استعمال ڪندا آهن پيئڻ لا جڏهن ڪو ه سڪن ٿا هتان ڳڏهن ۽ انن ذريعي پاڻي پري استعمال ڪندا آهن....
هاڻي هلو توهان کي مٺي شهر جو ديدار ڪرايون....
اڄ توکي مٺي جي سونهن ڏيڪاريندس، جيئن دل ۾ هميشہ لاءِ ياد رهجي وڃي.”
مُرڪي اوڍٽي سنيالي، ۽ ٻئي شهر ڏانهن روانا ٿيا. : سيما
مٺي پرسان واريون جون ٽڪريون برسات ڪان پوءِ سائي چادر اوڍي بيٺيون هيون.

هوا ۾ مٽيءَ جي خوشبو هئي.
عابد چيو”ڏس سيما، هيءَ ٿر جي مٽي آهي، جيڪا سادي بہ آهي ۽ سونهري بہ.”
سيما نرم لهجي ۾ وراڻيو:
”...هتي جي هوا ۾ سڪون آهي
لڳي ٿو دل جون سڀ ڳالهيون ٻڌي ٿي.
شام جو عابد سيما کي هڪ واريلي ٽڪري تي وٺي ويو. سج آهستي آهستي لهڻ لڳو، ۽ سڄو آسمان ڳاڙهي رنگ ۾ رنگجي ويو.
عابد :”جيڪڏهن زندگيءَ ۾ ڪڏهن اداسي اچي،
تہ مني جي هن شام کي ياد رکجانءِ.”
سيما عابد جي اکين ۾ ڏسي وراڻيو:
”جيستائين هيءَ ياد آهي، تيستائين اسان جو پيار زنده رهندو.“
هوا ۾ ٿر جي مٽيءَ جي خوشبو هئي، ۽ مني شهر سندن محبت جو شاهد بڻجي ويو.
ان ڏينهن کان پوءِ، مني رڳو شهر نہ رهيو پر عابد ۽ سيما جي دلين جو هڪ خوبصورت باب بڻجي ويو.

عابد چيو هاڻي رات ٿيڻ واري آهي هلو هلون توهان کي گهر ڇڏي پوء
"مان بہ گهر ويندس ۽ سيما ٻڌ
سيما ; جي عابد ......
عابد : سپاڻي توکي شام گڏي پٽ وٽي هلندس ۽ اتان جو هڪ منظر جو
توهان کي ڏاڍو وڻندو .
گڏي پٽ کان پوري مٺي شهر جو منظر هڪ سهڻي انداز ۾ ڏسڻ لاء
ملندو ۽ توهان بہ چوندو واکي آء کارونجهر گهميو آهيان...
ٻئي ڏينهن جو ٻئين مليا کجھ محبت جون سهڻيون ڳالهيون ٿيون
چيوهيئي
سيما منهنجي زندگي جا هي حسين ڏينهڙا تنهنجي زندگي سان گڏ
گذاريل هر لمحات هر صبح جو نئي سج جي روشني سان گڏ هي
کارونجهر جي پترن ۾ سمائجي چکي آهي
عابد : بلکل هلون گڏي پٽ جي طرف هلي نظارو ڏسجي سج بہ لهڻ
وارو آهي.
شام جو وقت هو. شام جي هوا ۾ هلکي ٿڌاڻ هئي.
عابد : سيما کي چيو:
" اڄ توکي گڏي پٽ تان سج لهڻ ڏيکاريندس، اهو منظر جيکو دل ۾
همیشہ لاءِ رهجي وڃي."

هو ٻئي آهستي آهستي واريلي ٽڪري تي چڙهڻ لڳا. ريت پيرن هيٺان نرم هئي، ۽ هوا سيما جي اوڍڻي سان راند ڪري رهي هئي.
جڏهن هو مٿان پهتا، سج لهڻ لڳو. آسمان ڳاڙهي ۽ نارنگي رنگن ۾ رنگجي ويو. پري مور جو آواز گونجيو. منظر ايترو خوبصورت هو، جو سيما بي اختيار چيو:
"عابد، لڳي ٿو ڄڻ آسمان اسان لاءِ رنگجي ويو آهي"
عابد : مرڪي
" نہ سيما، آسمان تہ هميشہ اهڙو هوندو آهي، پر اڄ تون مون سان گڏ آهين، تنهنڪري وڌيڪ خوبصورت لڳي ٿو."
هو ٻئي واري تي ويهي خاموشي سان سج لهڻ ڏسڻ لڳا. ڪجهہ پلن لاءِ نہ ڪو لفظ هو، نہ ڪو شور — رڳو دلين جي ڌڙڪن ۽ ٿر جي هوا جو سُر.
سيما : آهستي
" جيڪڏهن ڪڏهن اسان جدا ٿي وياسين، تہ گڏبي پٽ ڪي ياد ڪنداسين. هتي اسان جي ڪل ۽ ڳالهيون محفوظ رهنديون." ۽ مٺي شهر جي هن خوبصورت نظاري سان گڏ..
سيما جو هٿ پڪڙي چيو :عابد

جيستائين هي واريون ۽ هي آسمان آهن، تيستائين اسان جو پيار بہ “ زندھ رهندو.” ۽ الله پاڪ ڪڏهن بہ اسان کي جدا نہ ڪري جي ڪري تہ پئين گڏ مرون ۽ موت هڪ ڏينهن نيٺ اچڻو آ .....
سج مڪمل لهڻ کان پوءِ آسمان تي پهريون تارو چمڪيو......
.: عابد : آسمان ڏانهن اشارو ڪري چيو
.”ڏس، اهو تارو اسان جي واعدي جو شاهد آهي“
تہ اسان ٻئي ڪڏهن بہ هڪ ٻئي کان ڌار نہ ٿينداسين جيسن موت نہ اچي....
سيما ڪجهہ سوچيندي دل ۾ عابد مان واعدو ڪيان ٿي توسان پر " منهنجو پيار بہ تو سان سچو آهي . عابد ڏي ڏسندي تنهنجو معصوم ۽ سچو سچائيءَ تنهنجي اکين ۾ چمڪي رهيو آهي پر عابد منهنجي اهيا ئي ڪوشش رهندي تہ مان پنهنجي مائٽن کي تنهنجي لاءِ راضي ڪيان.
سيما جڏهن پنهنجي شادي ٿيندي تہ اسان ڪجهہ ڏينهن لاءِ محسن :عابد وارن وٽ ايندا سين ۽ وري پنهنجو سموريو يادون ٻيهر ياد ڪنداسين...
عابد : سيما تو کي خبر آ هي جيڪو ويڙهو آ ڪوليهن
جي هي هتان جو مجيل ڪولهين جو ڳوٺ آهي..

سال 1857ع ۾ جڏهن برصغير ۾ انگريزن خلاف بغاوت ٿي (جنهن کي جنگِ آزادي 1857 چيو وڃي ٿو)، تڏهن ٿرپارڪر ۽ ڪارونجهر واري علائقي ۾ به مزاحمت ٿي.
روپلو ڪولهي ننگرپارڪر ۽ ڪارونجهر جبلن ۾ مقامي ماڻهن کي گڏ ڪري برطانوي حڪومت خلاف هٿياربند جدوجهد ڪئي.
هن انگريزن جي فوجي چوڪين ۽ عملدارن خلاف مزاحمت ڪئي
انگريزن کيس گرفتار ڪيو.
1858ع ۾ کيس ڦاسي ڏني وئي (حيدرآباد سنڌ ۾)
اڄ هو ٿر ۾ آزادي ۽ بهادري جي علامت طور ياد ڪيو وڃي ٿو.
هو خاص ڪري(روپلو ڪولهي) جيئي سنڌ جا قومي ڪارڪن ۽ ڪولهي برادري ۽ ٿرپارڪر جي ماڻهن لاءِ فخر جو نشان آهي. . .
جيئي سنڌ جا ڪارڪن ڪڏهن به روپلو ڪولهي جون پنهنجي وطن لاء ڏنل قرباني کي خاص طور تي ياد ڪيو ۽ ملايو ويندو آهي
سيما : اڇا روپلو ڪولهي هٿان جو هو ....
عابد : ها روپلو ڪولهي هٿان جو هيو...
سيما لڳي ٿو ته هن پنن ۾ هينئر اچانڪ جهڳ مطلب ته واري جو طوفان شروع ٿيڻ وارو آهي. طوفان شروع ٿيڻ کان اڳ اسان کي هتان

پيار جو خط

نڪرڻ گھرجي نت هتي عجب قسم جا ڪيڙا ۽ زهريلا نانگ هوندا آهن اهي ڪنهن به وقت هلڻ سان شايد ڪٿي پيرن هينان اچي نقصان نه ڏين عابد سيما کي واريلي ٽڪري تان هيٺ وٺي اچي رهيو هو. ته هوا اوچتو تيز ٿي وئي. ۽ ٿر ۾ اهڙي هوا کي ماڻهو (هندڪي ٻولي ۾)"اچانڪ آندهي" چون ٿا.

ڪجهه ئي وقتن ۾ واري اڏامڻ لڳي. آسمان زرد ٿي ويو. سيما ٿورو گھٻرائجي وئي.

"سيما :"عابد، هي ڇا ٿي رهيو آهي..

عابد سيما جو هٿ مضبوطيءَ سان پڪڙيو.

عابد : "ڊڄ نه سيما، ٿر جي هوا ڪڏهن ڪڏهن اهڙي راند ڪندي آهي. اچ ته ان پراڻي چپر وٽ هلون."

هو ٻئي ڊوڙي هڪ ننڍڙي مٽيءَ جي چپر وٽ پهتا، جتي هڪ پوڙهو /ريدار پنهنجي ٻڪرين سان ويٺو هو.

هن کين اندر ويهاريو.

ٻاهر واري طوفان جهڙو منظر هو، پر چپر اندر عجيب سڪون هو.

پوڙهي ريدار کلي چيو:

ٻارون، ٿر جي هوا انسان کي پرکي ٿي."

جيڪو ڏجي وڃي، اهو هارائي وڃي؛ جيڪو ساٿ نه ڇڏي، اهو کٽي وڃي."
سيما عابد ڏانهن نهاري کلڻ لڳي .
".اڄ خبر پئي ته طوفان ۾ هٿ ڇڏڻ نه گهرجي"
عابد چيو
نرم لهجي ۾"زندگي به اهڙي آهي .
".سيما. جيڪڏهن اسان گڏ رهنداسين ته هر طوفان گذري ويندي
ڪجهه دير ڪان پوءِ هوا ختم ٿي وئي.
آسمان صاف ٿيو.
سج لهڻ کان پوءِ نيري آسمان ۾ تارا چمڪڻ لڳا.
هو ٻئي ڇپر مان ٻاهر نڪتا.
واري تي تازگي هئي، ۽ هوا ۾ مٽيءَ جي خوشبو وڌيڪ مهڪڻ لڳي هئي.
سيما آهستي چيو:
" اڄ جو ڏينهن مان ڪڏهن نه وساريندس. مٺي جي هن آنڌهي مون کي
".سيکاريو ته پيار رڳو کلڻ ۾ نه، پر گڏ بيهڻ ۾ آهي
عابد : اڄ هلون سيما .

سيما : جي آهستي آهستي هلون جنهن هن رات جي شروعات ۾ چمڪندڙ نظارا ڏسندا هلون ...

چاندوڪي جي ڪري واريءَ تي سندن پيرن جا نشان صاف ڏسڻ ۾ پئي آيا.

اوچتو سيما هڪ پٿر پرسان بيهي منظر ڏسڻ لڳي.

هن کي خبر ئي نہ پئي تہ سندس پير وٽان هڪ ڪارو وڇو آهستي آهستي ٻاهر نڪري آيو آهي.

اهو پنهنجي ڏنگ کي مٿي ڪٽي بينوبس ڪجهہ ئي وقت جي دير هئي.

عابد جي نظر اوچتو وڇو تي پئي. ٿي

هن

عابد بنا دير سيما جو هٿ زور سان ڇڪي پوئتي ڪيو. انهي وقت وڇو واريءَ ۾ ڏنگ هنيو، پر سيما بچي وئي. عابد هڪ لٺ ڪٽي وڇو کي ماري ڇڏيو.

سيما جو چهرو ڦڪو ٿي ويو هو.

سيما : ”جيڪڏهن تون نہ هجين ها تہ...؟

هن ٿڌي ساهہ سان چيو ”.

عابد : ڪلي ڪري”ڪارونجهر جي واري ۾ خطرا بہ آهن، پر جيستائين مان تون ساڻ آهيان، توکي ڪجهہ بہ نہ ٿيندو

پيار جو خط

سيما : عابد تو اڄ وري وڇو ڪان نہ پر خوف ڪان بہ بچائي ورتو آهي
عابد : بس سيما اڄ هلون گهڻي دير ٿي وئي مون کي سپاٽي خيرپور ناٿن شاھ لاء نڪرڻو آ.
سيما : ڇو وڃڻو آ توهان کي ......
عابد : ڪجھ ڪم سانگي وڃڻو آ ۽ تنهنجي باري ۾ بابا سان ڳالھ بہ ڪرڻو آ
سيما : سوچن ۾ گم ٿي وڃي ٿي ۽ صنم جون ڳالهيون ذهن ۾ اچن ٿيون پنهنجي پي وڏيري اسلم جي باري ۾ سوچي ٿي تہ ڇا بابا اسان جي رشتي لاء مڃيندي.

جي بابا کي خبر پوندي مان عابد سان محبت ڪيان ٿي تہ تہ هو عابد کي مارائي ڇڏيندو.
عابد کي وڏيرن کان سخت نفرت آهي ۽ عابد کي جڏهن منهنجي سچائي جي خبر پوندي تہ هي مون کان نفرت ڪرڻ شروع ڪندو ڇو تہ مان هن کان پنهنجي اصليت لڪائي اٿم تہ مان هڪ وڏيرڪي گهر جي ڌي آهيان.
۽ مان هن حقيقت کي ٻڌائي پنهنجي زندگي جي هر لمحي کان ڌار ٿيڻ نٿي چاهيان..

سيما : ها هلون ٽا..
عابد . سيما کي گھر وني ٿو وڃي .
سيما جي نظر پنهنجي پيءُ تي پوي ٿي سيما عابد کي هاڻي تون وڃ مان پاڻ ويندس توکي گھر جي اندر ته ڇڏي اچان نه نه مان پاڻ ويندس ..
وڏيرو سيما کي ڏسندي پٽ تون ڪاڏي نڪري وئي هئين ۽ اهو به اڪيلو ۽ هي چا هي ڪپڙا پاتا اٿئي آزادي مطلب اهيو ته ناهي ته تون سڀ وساري ڇڏ .
عابد ويجهو ايندي .
هي ڇوڪرو ڪير آهي ..
هي .هي.
بابا اڄ جي مان توهان جي سامهون آهيان ته هن جي ڪري آهيان .
منهنجي پيرن ۾ ڪارو وڇو هو جيڪو ڏنگ هڻي وني آ پر هن ڏسي ورتو ۽ مون کي پري ڪري وڇو کي ماري ڇڏيو. ..
وڏيرا : پٽ بچاء ته ٿي ويو نه توکي خبر ناهي ته هتان جا جيت وچون ۽ نانگ وڏا خطرناڪ آهن ..
عابد : وڏيرا سائين ڪارا وچو ۽ نانگ ايترا زهريلا ناهن هوندا جيترا انسان هوندا آهن.

پيار جو خط

منيون ڳالهيون ڪري ڪنهن کي ويجهو ٿيون آڻن ۽ پوءِ وري ڏنگ ٿيون هڻن...
وڏيرا : تمام زبردست ايتري گهٽ عمر ۾ وڏو تجربو آ تو وٽ...پر اسان جي ڏيئڻ ٻاهر جي دنيا ڏٺيئي ناهي .
ڳلن جي سيج ۾ رکيو آهي هن کي ۽ سدائين ڪندن ۾ پير رکڻ سان ڪندا پير ۾ لڳندا آهن.
هي ان ڪان اڻواقف آهي.
پر جو ڪجهه بہ اڄ تو ڪيو انعام جو حقدار آهين تون هي وٺ ڪجهه پيئسا..
عابد : وڏيرا سائين اسان وٽ پٽر بہ ايڏا مهمان نواز آهن جي تنهنجي ڏکو ڏيڻ سان بہ توکي پاڻي پياريندا ۽ تنهجي اڄ ختم ڪندا .
ڪنهن انسان جي مجبوري کان ڪڏهن بہ فائدو نہ وٺندا.....
وڏيرا : پر اهو ئي اڄ وسائڻ وارو پٽر رستي جو رڪاوٽ ٿي وڃي تہ ان کي پير سان ڏکو ڏيڻ بهتر هوندو آهي.

خير مان تنهنجي احسان جي وزن هيٺان دبجي رهڻ نٿو چاهيان. هي رک. پيئسا..
عابد چيو

پيار جو خط

وڏيرا سائين مون کو احسان يان رحم نہ کيو آ مون تہ صرف انسانيت جي کري کيو آ ۽ مان انسانيت جا پيئسا ناهيان وٺندو..
ها ها ها ها کنهن شخص جا زبردست چيو...

مجون ٿا مرحب هو مشتاق آهي
زمانو پر وڏو چالاڪ آهي
پڌو ايڏو بہ ٿا چالاءِ تن تي،
اوهانجو ملھ جن وٽ خاڪآهي
محبت جي ڏڪاريل دل کي هاٽي,
نہ ڪا منزل نہ ڪوئي ٿاڪ آهي
(عمران انجم)

(خيرپور ناٿن شاه جو ڄاتل سڃاتل وڪيل آهي) جي شاعري جا بند
. . . . پڙهندي
هنن پئسن جا وڏيرا سائين هن کي هڪ لٺ وني ڏجان جيئن وقت سر ڪم اچيس.
وڏيرا : بلڪل تمام زبردست شاعري سان بہ محبت آهي
۽ هن شاعري جي سمجهاڻي پنهنجي زهن جو هڪ سبق ياد ڪري ڇڏ..
عابد واپس گهر روانو.
محسنڇيو

عابد عابد ڪاڏي يار؟
اڄ موند خراب آ؟
ڇا ڳالھ آ؟
تون تہ سيما کي گھمائڻ ويو ھئين نہ ؟
گھمائي آيو آھين ؟
ھا ....
عابد : ھا پر ھاڻي ھن سان ناھي ملڻو ....
محسن : ڇو ڇا ڳالھ آ... ؟
عابد : ھو ان حويلي جي نوڪراڻي نہ پر مالڪياڻي آھي ۽ وڏيري جي ڌي آھي..
مون کي افسوس پاڻ تي ٿي ٿئي تہ ڪنھن مان ھن تي اعتبار ڪري ويٺس...؟
محسن : پوء ڇا تون سيما سان محبت نٿو ڪرين ..."؟
عابد : محبت تہ مان ڪيانس پيو پر ھو منھنجي محبت کي سڃاڻي نہ سگھي .
جي محبت ھجيس ھا تہ مونسان ڪوڙ ڳالھائي ھا.؟
حويلي ۾

سيما : صنم هاڻي ڇا ڪجي عابد تہ هاڻي مون نفرت ڪندو ڇو تہ هو هڪ خودار قسم جو شخص آهي هن کي وڏيرن کان سخت نفرت آهي.
صنم : تون وچ ملي اچ ۽ عابد کي يقين ڏيار تہ تو هن سان تمام گهڻو محبت ٿي ڪرين ....

سيما : هو مونسان ڳالهائڻ بہ پسند ڪندو الائي نہ ۽ هينئر گهر کان ڪيئن وڃان بابا گهر ۾ موجود آهي..
صنم : تون صبح جو وڃجان ...
سيما : نہ صنم مون کي وڃڻو آ تہ هينئر ئي وڃڻو آ ڇو تہ صبح جو پنهنجي شهر هليو ويندو.
۽ مون کي هن کي پورو يقين ڏيارڻ آهي تہ سيما صرف تنهنجي آهي.
. . .پئي ڪنهن جي بہ ناهي.
صنم : سيما هيڏانهن کان ٻاهر وڃ ۽ جلدي اچجان ڇو جو جيستائين واپس نہ ايندين تيستائين منهجي ساه تنگ هوندي .
۽ جي وڏيري سائين کي خبر پئي تہ هو مون کي ماري ڇڏيندو..
ڪارونجهر جي رات آهستي آهستي وڌندي پئي وئي.
هوا ۾ عجيب اداسي هئي.
عابد خاموش ويٺو هو، هٿ ۾ بانسري پر اڄ ڪو سُر نہ نڪتو....

سيما آهستي قدم کڻي سندس سامهون آئي.
.اکين ۾ لڙڪ، آواز ۾ ڏک
. .سيما : "عابد... مون کان کهڙو ڏوهه ٿيو آهي
صرف اهو جو مان وڏيري جي ڌيءَ آهيان
"ڇا مان پنهنجو جنم پاڻ چونڊيو هو
عابد نظرون جهڪائي ڇڏيون.
.سندس دل اندر طوفان هو
سيما وري ڳالهايو،
مان وڏيري جي ڌيءَ ضرور آهيان، پر منهنجو دل تہ تنهنجو آهي."
مان توسان سچ ۾ پيار ڪيان ٿي.
منهنجي نالي سان ڳنڍيل طاقت ۽ دولت منهنجي مرضي نہ آهي.
منهنجي سچائي ڏس، منهنجي اکين ۾ ڏس."..
سيما : محسن ادا توهان هن کي سمجهايو..
محسن هن ٻنهي کي اهڙي حالت ۾ ڏٺو تہ سمجهي ويو تہ ڳالهہ ڳرو .
.آهي
عابد،" محسن نرمي سان چيو، "سيما جو ڏوهہ ڪونهي. هوءَ پنهنجي "
پيءُ جي حيثيت جي قيدي آهي.

تون هن جي دل کي ڏس، سندس سچائي کي پرک. پيار ذات، قبيلو يا "اوچ نيچ نہ ڏسندو آهي."

عابد آهستي متي ڏنو.

پر محسن، مان غريب آهيان."

وڏيرو ڪڏهن بہ قبول نہ ڪندو.

"مان سيما کي ڏکن ۾ نٿو ڏسڻ چاهيان."

سيما روئندي چيو،

ڏک تہ هاڻي بہ آهي عابد! تنهنجي بي يقيني منهنجي لاءِ سڀ کان وڏو " عذاب آهي.

جيڪڏهن تون بہ مون تي يقين نہ ڪندين تہ پوءِ منهنجي پيار جو ڪهڙو قدر". .

هوا تيز ٿي وئي، ڪارونجهر جا وڻ سسڪڻ لڳا ڄڻ فطرت بہ هنن سان گڏ روئي رهي هجي.

محسن آهستي ٻنهي جا هٿ گڏ ڪيا.

فيصلو توهان ٻنهي کي ڪرڻو آهي."

"يا تہ تقدير آڏو جهڪي وڃو، يا پنهنجي سچائي لاءِ وڙهو

عابد سيما جي اکين ۾ ڏٺو.

اتي ڪو ڪوڙ نہ هو، صرف پاڪ محبت ۽ بيپناهہ درد. هئي..

پيار جو خط

پر پري حويلي مان وڏيري جي آواز گونجيو
اهو آواز سندن محبت لاءِ خطري جي گهنٽي هو.
سيما ڏڄي وئي.
شايد اسان جو پيار آزمائش لاءِ پيدا ٿيو آهي"
رات اڌ رات ۾ بدلجي وئي، پر انهن جي دلين ۾ اجا بہ اميد ۽ خوف جو جنگ جاري رهيو.
ڪارونجهر جي اوچين چوٽين مٿان رات پنهنجو ڪارو چادر وڇائي ڇڏيو هو.
پري جي چوٽين تي چنڊ اڌ لڪل هو، ڄڻ هو بہ هن محبت جو انجام ڏسڻ کان لنوائي رهيو هجي.
سيما حويلي جي وڏي دروازي وٽ بيٺي هئي.
اندر کان وڏيري جي ڳري آواز گونجي رهي هئي.
سيما!" وڏيري سخت لهجي ۾ سڏ ڪيو."
مون کي سڀ خبر پئجي وئي آهي."
تون هڪ غريب سان محبت ٿي ڪرين ؟
۽ هن جي ايتري بہ حيثيت تنهنجي جوتي جي برابر بہ ناهي ۽ تون ان چوڪري سان ملڻ وئين ..؟
"ڇا تون پنهنجي خاندان جي عزت وساري ويني آهين؟

.سيما جي هٿن ۾ ڏڪڻي هئي، پر هن اڄ همت ڪئي
بابا، عزت دل جي سچائي ۾ هوندي آهي، دولت ۾ نہ. مان عابد سان "
.سچو پيار ڪيان ٿي"
.وڏيري جي چهري تي ڪاوڙ جا آثار نمايان ٿي ويا
پيار."
وڏيرو ; توهان جهڙيون بيوقوف ڇوڪريون حوس جي نالي کي پيار
ٿيون چون ..
غريب پيار لاء نہ صرف غلامي لاء پيدا ٿيا آهن.
اسان جي خاندان ۾ پيار کان اڳ روايتون اينديون آهن! تنهنجي شادي
.اڳ ۾ ئي طئي ٿي چڪي آهي. تون انڪار نٿي ڪري سگهين"..
.اهي لفظ سيما جي دل تي تير بڻجي لڳا
ٻئي پاسي عابد پنهنجي ننڍڙي گهر اڳيان بيٺو هو.
.هوا ۾ بيچيني هئي
.محسن هن وٽ آيو
عابد، وڏيري کي خبر پئجي وئي آهي."
.هاڻي معاملو سنجيده آهي"
.عابد جي اکين ۾ ڳوڙها تري آيا
مان سيما کي تڪليف ۾ نٿو ڏسي سگهان."

پيار جو خط

شايد مون کي هن کان پري ٿي وڃڻ گهرجي
محسن سختي سان چيو،
پري ٿيڻ سان مسئلو حل نہ ٿيندو."
"تون پيار کان پڄندين تہ سڄي عمر پڇتائيندين
.اوچتو حويلي مان هڪ نوڪر ڊوڙندو آيو
."عابد! وڏيرو توکي سڏي رهيو آهي"
رات جي اونداهي ۾ عابد حويلي پهتو.
.وڏيرو دربار جهڙي ڪمري ۾ وينو هو
عابد!" هن ڳري آواز ۾ چيو،"
جيڪڏهن تون سيما جي زندگي مان هٽي نہ وڃين، تہ مان تنهنجي لاءِ "
."هن ڳوٺ ۾ جيئڻ مشڪل ڪري ڇڏيندس
عابد :۽
وڏيرا سائين، مان غريب آهيان، پر منهنجو پيار سستو ناهي. مان سيما "
."ڪي بدنام ڪرڻ نٿو چاهيان، پر هن جي دل کي بہ ٽوڙي نٿو سگهان
وڏيرو ٽيبل تي هٿ هڻي چيو،
"تون منهنجي عزت کي للڪارين ٿو"
.سيما اوچتو اندر آئي، روئيندي
."بابا! جيڪڏهن عابد کي ڪجهه ٿيو تہ مان بہ جيئري نہ رهنديس"

ڪمري ۾ خاموشي ڇانئجي وئي. وڏيري جي اکين ۾ هڪ پل لاءِ نرمي آئي، پر پوءِ هن چهرو سخت ڪري ڇڏيو.
"سيماء تون منهنجي ڌي آهين. منهنجي حڪم کان مٿي ڪجهه بہ ناهي"
عابد آهستي پوئتي هٽي ويو.
هن محسوس ڪيو تہ هن جي محبت هاڻي آزمائش کان بہ اڳتي نڪري وئي آهي.
رات وڏيڪ اونداهي ٿي وئي.
ڪارونجهر جي هوائن ۾ سسڪيون هيون.
۽ سيما پنهنجي ڪمري ۾ ويهي سوچيندي رهي
ڇا محبت تقدير کي بدلائي سگهي ٿي، يا هوءَ پنهنجي پيءُ جي مرضي آڏو قربان ٿي ويندي
وڏيره چيو
ٻڌ سيما اسان صبح جو واپس ڪراچي وڃي رهيا آهيون .
سيما : ڪراچي واپس..
وڏيرو : ها بلڪل هتي هاڻي وڌيڪ نٿو رهي سگهان ۽ نہ ئي تو کي رهڻ جي اجازت آ تون هتي اچي ڪري وڏيرن جي شان کي مٽي ۾ ملايو آ.
سيما : پر بابا مان عابد کانسواء مري ويندس ان بغير رهي نہ سگهندس...
وڏيرو : چري ڇوڪري .

چا آهي هن وٽ هو تہ ڪي چا تہ ڏئي سگهي هنن چپرن جهڙي گهر ۾ ۽ تون وڏيري سليم جي امانت آهين مان ان جي ماء سان واعدو ڪري چڪو آهيان.
۽ ڪراچي هلندي جلد ئي تنهنجي شادي ڪرائي ويندي..
صبح جو ....
وڏيرو ۽ سيما سڀ ڪراچي لاء روانا ٿي ٿا وڃن .
۽ هڏانهن عابد کي حويلي جي نوڪر اچي ٻڌايو تہ هو سڀ ڪراچي ٿا وڃن .
عابد ڪارونجر جي پٽرن واري رستي ڪان ڀڄندي گاڏي جي پويان ڀڄندي ڪنهن پٿر سان وڃي پير نڪرائجي ٿو ۽ ڪار تمام اڳتي نڪري نظر ڪان غائيب ٿي وڃي ٿي...
عابد رستي ڪان هيٺ ڪامي ۾ ڪرڻ سان ئي ڪا چنيدار شي ڇاتي کي چيري ٿو مٿي ۾ ڌڪ لڳي ٿو پر قدرتن صرف ڪل ڪنجي ٿو باقي اندوروني نقصان ڪان بچي ٿو وڃي.
۽ بيهوش ٿي وڃي ٿو.
محسن ۽ محسن جي پي عابد کي پنهنجي گهر آڻي ڊاڪٽر ڪان علاج ٿا ڪرائن...
۽ڪجھ ئي ڪلاڪن ۾ عابد هوش۾ اچي ٿو ۽ سيما ڪري اٿي ٿو پوي..

محسن : عابد آرام ڪيو توهان زخمي آهيو .
عابد ڪنهنجي زخمن کي ڏسي ڪري پنهنجي چيريل چاتي کي ڏسي ٿو ۽ ڪجھ رات گذرڻ کان پوء مٿي جو پٽي کولي ٿوۓ مٿي مان رت جا ٽيپا وهڻ لڳن ٿا...
عابد پنهنجي محبوبہ کي خط لکي ٿو .
عابد آهستي سان قلم کنيو...
.پر پوءِ قلم کي پاسي تي رکي ڇڏيو
هي لفظ مس سان نہ لکبا...""""
.هن پاڻ سان سرگوشي ڪئي
عابد جي اکين ۾ سيما جو چهرو تري آيوسادي مرڪ، نرمل نگاهون، ۽ اهي اکيون جن ۾ هن پنهنجي سڄي زندگي ڏٺي هئي.
.پر انهن اکين جي وچ ۾ هاڻي جدائي جي ديوار بيٺي هئي
هن پنهنجي مٿي تي هلڪو زور ڏنو.
۽ رت جي ڳاڙهي بوند آهستي سان نڪتي.
.ڪاغذ تي پهرين بوند ڪري پئيۓ خط لکڻ شروع ٿيو
هر اکر سان رت جي بوند ملندي رهي.
.لفظ نهندا رهيا، پر هر لفظ ۾ ساه جو حصو گهٽبو رهيو
خط

سلام
سيما! رات جڏهن سڀ ستا هوندا آهن، تڏهن منهنجو دل جاڳندو آهي.
تنهنجي ياد جو ٿاندو منهنجي سيني ۾ ٻرندو رهي ٿو.
مان پاڻ کان پڇان ٿو:
آخر منهنجو ڏوهه ڇا آهي...
ڇا اهو ته مون توسان سچو پيار ڪيو..
ڇا اهو ته مون تنهنجي اکين ۾ پنهنجي جنت ڏٺي..
تون منهنجي محبت آهين، پر قسمت مون کان تنهنجو نالو به ڇڄي "
رهي آهي.
مان هر رات تنهنجي ياد ۾ ٽٽندو آهيان.
منهنجي ڪل ۾ به تنهنجي جدائيءَ جي رڙ سمايل آهي.
مان جيئرو آهيان، پر تنهنجي بغير منهنجو وجود خالي آهي."
رت ڪاغذ تي پکڙجڻ لڳو.
ڪجهه لفظ ڏنڌلا ٿي ويا، جيئن سندس نظرون.
عابد جي دل ۾ بغاوت هئي.
جيڪڏهن دنيا اسان کي جدا ڪري ٿي، ته مان دنيا سان وڙهندس. "
جيڪڏهن رسمون ريتون رستو روڪين ٿيون، ته مان انهن کي لتاڙي
ڇڏيندس.

پيار جو خط

”چو تہ سيماء تون منهنجي خواهش نہ منهنجو ايمان آهين.
هوا جي هلڪي جهونڪ ڪاغذ کي لوڏيو.
رت جي هڪ بوند لفظ ”محبت“ تي ڪري پئي،
۽ اهو لفظ وڏيڪ ڳاڙهو ٿي ويو
جهڙو سندس درد.
عابد جي اکين مان ڳوڙها بہ ڪري پيا.
رت ۽ ڳوڙها گڏ ٿي ويا.
ڪاغذ تي عجيب منظر بڻجي ويو محبت ۽ درد جو سنگم.
جيڪڏهن تون مون کي پنهنجو ڪري وٺين، تہ مان پنهنجي هر زخمي “ گهڙي وساري ڇڏيندس.
جيڪڏهن تون پري ٿي وئين، تہ ياد رکجانءِ عابد جي رڳن ۾ وهندڙ رت آخري ساهہ تائين تنهنجي نالي جو ذڪر ڪندو.”
تون ڄاڻين ٿي.....
جڏهن تون پري ٿي وڃين ٿي، تڏهن منهنجو ساهہ اڌورو ٿي وڃي ٿو منهنجو وجود خالي گهر بڻجي وڃي ٿو، جنهن ۾ فقط تنهنجي قدمن جي آوازن جي گونج رهجي وڃي ٿي.
مان ڪلان ٿو، پر منهنجي ڪل ۾ رڙ لڪيل هوندي آهي.
مان جيئان ٿو، پر منهنجي جيئڻ ۾ موت جو احساس هوندو آهي.

سيما
جيڪڏهن دنيا اسان جي وچ ۾ ديوار بڻجي بيهي، تہ مان پنهنجي رت سان اها ديوار رنگي ڇڏيندس.
جيڪڏهن قسمت اسان کي جدا ڪرڻ چاهي، تہ مان قسمت سان بہ وڙهندس.
چو تہ تون منهنجي خواهش نہ آهين
تون منهنجو ايمان آهين.
هي خط مان پنهنجي زخمن مان نڪرندڙ رت سان لکي رهيو آهيان، تہ جيئن توکي خبر پوي تہ منهنجي محبت رڳو لفظ نہ آهي.
منهنجو هر درد تنهنجي نالي تي آهي.
منهنجي هر دعا تنهنجي نالي تي آهي.
منهنجي هر ساهہ تنهنجي نالي تي آهي.
منهنجي پياري سيما مان سمجهان ٿو تہ تون مجبور آهين پنهنجي پي جي اڳيان پر پياري مان توکي اهو ٿو چوان تہ مان صرف ئي صرف تنهنجو آهيان ۽ مان جلد ئي ڪراچي جي طرف روانو ٿي ايندس ۽ تون پريشان نہ ٿيجان ؟
منهنجي توسان سچي محبت آهي..

پيار جو خط

۽ مان ڪڏهن بہ توکي وسارڻ تہ ڇا پر توکي وسارڻ جي اجازت بہ نہ ڏيندس ...
سيما مون کي تنهنجي پيار جي خط جي جواب جو انتظار رهندو.
عابد ڪمزور ٿي ڪرسيءَ سان ٽيڪ ڏئي ويهي رهيو. سندس نظر ڪاغذ تي هئي، جنهن تي سيما جو نالو سڀ کان وڌيڪ ڳاڙهو نظر اچي رهيو هو.
تنهنجو عابد ....

.....Gulshan iqbal ڪراچي گلشن اقبال
خط پهچي ٿو ۽ خط وڏيري جي هٿ ۾ اچي ٿو وڏيرو خط پڙهي ڪري خط کي ويڙهي پنهنجي ٽيبل جي دراز ۾ رکي ٿو ڇڏي.
هر روز خط اچڻ شروع ٿي وڃن ٿا ۽ اهي سڀ خط سيما وٽ پهچڻ بجاء سيما جي پيءُ يعني وڏيري کي ملن ٿا.
عابد هر روز ٽپالي کان خط جو پڇي ٿو ۽ ٽپالي هن کي خط جو انڪار ڪري ٿو.

ڪراچي ۾ سيما صنم ڪي چوندي آ صنم عابد جو ڪو خط آيو ئي ناهي مان تہ هتي قيد ۾ آهيان منهنجي مٿان تہ پابنديون آهن پر عابد تي تہ ڪا پابندي ناهي.

لاء روانو ٿئي ٿو.Gulshan iqbal ۽ ٻئي ڏينهن عابد ڪراچي گلشن اقبال

تي پهچي ڪري بانسري وڄائڻ (Nipa Chowrangi)عابد نيپا چورنگي لڳي ٿو ۽ سيما ڪي نيپا چورنگي چوڪ تي ويهي ڪري سڏ ڪري ٿو.
۽ بانسري وڄائيندي وڄائندي پراڻين حويلين طرفان هلندي هلندي هڪ گهر جي اڳيان گذرڻ مهل اچانڪ بانسري جو سر سيما جي ڪنن تي پهچي ٿو.
.گهٽي ۾ وڻن جي ڇانوَ هيٺ وڏو اڇو بنگلو هو
گيٽ تي نالو لڪيل هو .
ٻاهر هڪ سيڪيورٽي گارڊ ۽ اندر سائي لان ۾ پاڻي هارڻ وارو مالي ڪم ۾ مصروف هو
.سيما مٿي بالڪونيءَ ۾ ويٺي هئي
سج جي روشني سندس چهري تي لڳي رهي هئي.
.اکين ۾ بيچيني صاف نظر اچي رهي هئي

پيار جو خط

هن عابد کي هيٺ گھٽي ۾ ڏٺو ۽ رڙ ڪري سڏ ڪيائين.
!عابد! عابد
عابد مٿي آسمان ۾ ڏٺو
دل تي هٿ رکي بيهي رهي ٿي.
۽ پڄندي اچي پاڪر ۾ پريس ٿي
سيما جڏهن عابد جي ويجهو آئي.
تہ هن جا هٿ هلڪي پڄڻ سان اڳتي وڌيا.
.عابد بنا ڪجھ چوڻ جي هن کي پنهنجي پاڪر ۾ پري ورتو
اهو پاڪر رڳو خوشيءَ جو نہ هو، پر اُن ۾ جدائيءَ جو درد، انتظار جو
.سوز ۽ بيهر ڏار نہ ٿيڻ جي بيچيني بہ سمايل هئي
سيما جو چهرو عابد جي ڇاتيءَ تي هو، ۽ سندس ساهہ ڳوڙهن سان گڏي
رهيو هو. عابد جي هٿن جي گرفت ٿوري مضبوط ٿي وئي، ڄڻ هو وقت
کي چئي رهيو هجي تہ ”هاڻ اسان کي ڪوبہ ڏار نہ ڪري سگھندو.“ ٻنهي
جون دليون هڪ جهڙيون هڪ رفتار سان ڌڙڪن پيون جوشيلو، درد
.پريو، پر سڪون ڏيندڙ لمحو
اهو پاڪر صرف ٻن جسمن جو نہ، پر ٻن روحن جو ميل هو: جدائيءَ جي
زخمن تي مرهم، ۽ محبت جي نئين سر جنم وٺڻ جو اعلان هجي.
:هوءَ سُڪون لاءِ ساهہ کڻندي چيائين

عابدﺀ مون کي وٺي هل“
هنن ديوارن ۾ منهنجو ساهه قيد ٿو ٿي وڃي.
عابد هن کي ڀاڪر ۾ مضبوط ڪيو:
سيماﺀ تنهنجي بغير منهنجي دنيا خالي آهي.“
مان توکي اڪيلو نه ڇڏيندس.
اوچتو گيٽ جي ٻاهران گاڏي جي بريڪ لڳڻ جو تيز آواز ٿيو.
حويلي جو دروازو زور سان کليو.
وڏيرو اندر داخل ٿيو. هن ٻنهي کي ڀاڪرن ۾ ڏسي وڏيري جو چهرو
ٽپي لال ٿي ويو جيئن لوهه باهه ۾لال ٿيندو آ. اکين ۾ ڪاوڙ
هن ٻنهي کي ڀاڪر ۾ ڏٺو
۽ ڄڻ وقت بيهي ويو هجي.
هن سيما کي رڙ ڪئي.
سيمااا!“ هن جي للڪار سڄي لان ۾ گونجي“.
گارڊ سڀ ڊوڙي آيا.
وڏيري غصي ۾ حڪم ڏنو:
هن ڇوڪري کي اندر وٺي وڃو“
۽ هن ڇوڪري کي سبق سيکاريو!
سيما رڙ ڪندي عابد ڏانهن وڌي:

بابا نہ! هن جو ڪو ڏوهہ ناهي“
!مان پاڻ هن سان پيار ڪيان ٿي
.پر گارڊن عابد کي پڪڙي ورتو
.هڪ زور دار ڏک سندس چهري تي لڳو
.۽ هو زمين تي ڪري پيو، پر اکين ۾ اجا سيما جو چهرو هو
:عابد زخمي آواز ۾ چيو
”...سيما... تون روء نہ... منهنجو درد تہ تنهنجي جدائي آهي“
:سيما چڙواڳ تي روئندي چيائين
...عابد! مون کي ڇڏي نہ وڃ“
”منهنجي قسمت مون ڪان سڀ ڪجهہ ڇو کسي ٿي
:وڏيري سخت لهجي ۾ چيو
اج کان پوءِ جيڪڏهن هن ڇوڪري جو نالو بہ ورتئي تہ تنهنجي لاءِ هي “
!شهر تنگ ٿي ويندو
گارڊن عابد کي مار ڪٽ ڏئي رت سان ڳاڙهو لال ڪري گيٽ کان ٻاهر
ڌڪو ڏئي اچلائي ڇڏيو.

.

.سج اجا مٿان هو، پر ٻنهي جي دنيا ۾ اونده ڇانئجي وئي هئي
:سيما بالڪونيءَ مان رڙ ڪندي چيائين

عابد! مان تنهنجي آهيان“
”!چاهي دنيا مون کي قيد ڪري
عابد زخمي حالت ۾ گهٽي ۾ بيهي، مٺي ڏسي آهستي چيو:
سيما... منهنجو جسم زخمي آهي، پر منهنجو پيار اجا زنده آهي“
جي شور ۾ به، ٻن دلين جي جدائيءَ جو درد وڌيڪ تيز Nipa Chowrangi ۾
هو
رات جا ٻارنهن وڳا هئا.
Gulshan-e-Iqbal
جون گهٽيون اڏ اونده ۾ ويڙهيل هيون
اتي ڪجهه بتيون هيون ...
Nipa Chowrangi ۾ نيپا چورنگي
۾ بتيون

اجا به ٽمٽمايون پئي،
پر هن گهٽي ۾ خاموشي ڳري هئي.
عابد زخمن جا نشان ڪٽي به حويلي جي ٻاهر بيٺو هو.
هن آهستي آواز ڏنو:
سيما... سيما... مان آيو آهيان“.

...اچ، هلون هتان
”هي ديوارون تنهنجي قسمت نہ آهن.
بالڪونيءَ ۾ هلڪي چر پر ٿي.
سيما پردو هٽائي هيٺ نهاريو.
سندس آواز ڪنڌ ۾ اٽڪيل هو:
عابد... تون وري ڇو آيو آهين..“
بابا توکي نہ ڇڏيندو
عابد اکين ۾ آخري اميد پري ڇيو:
ڇڏي ڏيان تہ پوءِ زنده ڪيئن رهندس..“
”اچ سيما، اج رات فيصلي جي رات آهي.
...سيما هيٺ لهڻ لاءِ دروازو کولڻ لڳي
تہ اوچتو حويلي جو وڏو دروازو کليو.
وڏيرو آهستي قدم کڻندو ٻاهر آيو. چهري تي ٿڌو پر خطرناڪ سکون.
عابد...“ هن ڳرو آواز ڪڍيو، “
مون توکي هڪ پيرو ڇڏي ڏنو هو. سمجهيم تہ جواني جو جوش آهي. “
”پر تون وري منهنجي عزت کي للڪارڻ آيو آهين..
عابد همت سان وراڻيو:
”مان عزت کٽڻ نہ آيو آهيان، مان پنهنجي محبت وٺڻ آيو آهيان“

پيار جو خط

وڏيري جي اکين ۾ چمڪ آئي:
هاڻي ڳالهه منهنجي هٿن مان نڪري وئي آهي.“
اڄ مان توکي پوليس جي حوالي ڪندس
”پوءِ ڏسنداسين تنهنجي محبت ڪيتري بهادر آهي .
سيما ڊوڙي ٻاهر آئي، روئندي چيائين:
بابا! خدا ڪي مڄ هن جو ڪو ڏوهه ناهي.“
”مان پاڻ وڃڻ چاهيان ٿي!
وڏيرو سخت لهجي ۾ چيو:
چپ! تون منهنجي ڌيءَ آهين“.
تنهنجي قسمت جو فيصلو مان ڪندس

رات جي اونداهي ۾ جڏهن پوليس جي گاڏي
Gulshan-e-Iqbal
جي گهٽي مان نڪري وئي.
تڏهن سيما جي دنيا به ان گاڏي سان گڏ هلي وئي.
عابد کي هڪ ٿڌي اونداهي حوالات ۾ بند ڪيو ويو.
لوهي سيخن پنيان ويهي هن آسمان ڏانهن نهاريو.
اکين ۾ ڳوڙها نه هئا

پيار جو خط

چو تہ ڳوڙها بہ شايد ٿڪجي ويا هئا.
هو آهستي پتين سان ٽيڪ ڏئي وينو ۽ سرگوشي ڪيائين:
اي خدا“
جيڪڏهن محبت گناهہ آهي.
تہ مون کي هر سزا قبول آهي.
پر سيما کي منهنجي جدائي نہ ڏي
جيل جي سناٽي ۾ سندس آواز پتين سان ٽڪرائي واپس آيو
حويلي جي مٿئين ڪمري ۾ سيما قيد هئي.
دروازو ٻاهران بند.
دريءَ کان پري شهر جون بتيون چمڪن پيون
پر سندس دل ۾ اوندهہ هئي.
سيما ٿرٿرائيندڙ هٿن سان ڪاغذ کنيو.
قلم هلائڻ کان اڳ ڳوڙها صفحي تي ڪري پيا.
”...عابد“
سيما لکيو:
اڄ منهنجي ڪمري جون ديوارون مون تي کلن ٿيون“.
تون لوهي سيخن پٺيان قيد آهين ۽ مان پنهنجي پيءُ جي انا پٺيان قيد.

فرق فقط ايترو آهي تہ تنهنجي قيد نظر اچي ٿي، منهنجي قيد لڪل آهي”

سيما قلم روڪي،

ساهہ ڪنيو،

پوءِ ٻيهر لکيو:

جڏهن توکي وٺي ويا، منهنجو ساهہ بہ جڻ گڏ ڪٽي ويا“.

مان هر رات تنهنجو نالو وٺي روئندي آهيان.

بابا وارا چون ٿا تون ڏوهاري آهين

پر جيڪڏهن محبت ڏوهہ آهي تہ سڀ کان وڏي ڏوهارڻ مان آهيان”.

هن خط کي چمي ڏني.

سندس ڳوڙها مس سان ملي ويا ۽ لفظ ڌندلا ڪري ڇڏيا.

عابد کي ڪنهن سپاهي ٻڌايو:

”تنهنجي لاءِ ڪو خط آيو آهي“.

هن ڪاغذ هٿ ۾ ورتو تہ هٿ ڏڪڻ لڳا.

سيما جي لکيل لفظن کي ڏسي سندس دل پيجي پئي

.

عابد پڙهندو رهيو

هر لفظ ڄڻ زخمن تي لوڻ هو، پر ساڳئي وقت مرهم بہ.

پيار جو خط

عابد آهستي چيو:
سيما... تون روء نہ“.
تنهنجي هر ڳوڙهي جو حساب منهنجو رب وٺندو.
”مان ٿني سگهان ٿو، پر تنهنجي نالي تان هٿ نہ کڻندس.
پوءِ پٽ سان ٽيڪ ڏئي ويهي رهيو.
..اکين مان ڳوڙها خاموشي سان وهي رهيا هئا
سيما دريءَ وٽ بيهي آسمان ڏانهن ڏٺو.
ساڳيو چنڊ جيڪو جيل جي ننڍڙي روشندان مان عابد بہ ڏسي رهيو هو.
بئي الڳ هئا
پر سندن درد گڏ هو.
۽ رات جي ان خاموشيءَ ۾،
جيل جي ٿڌي فرش تي ويٺل عابد اجا سيما جو خط هٿ ۾ جهليو ويٺو هو.
وڏيرو اسلم وڏيري سليم جي ماء سان..
وڏيري سليم جي گهر سيما جي رشتي جي باري ۾ ڳالهائي آيو...
وڏيري جي وڃڻ کان پوء .
سليم پنهنجي گهر آيو.

سليم جي ماء پٽ ھي ڏس ڦوٽو ڇوڪري جو مان تو لاء پسند ڪئي آھي ۽ ايندڙ ٻن ڏينھن جي اندر تنھنجي شادي آ.
سليم : او امان مون کي ھاڻي شادي ناھي ڪرڻي
وڏيري: پر ڦوٽو تہ ڏس ڇوڪري جي متان پسند اچي وڃي.
سليم : ڦوٽو ھٿ ۾ کڻي ڦاڙي اڇرائي ٿو.
۽ چئي ٿو تہ پنھنجي پسند سان ۽ جيڪو منھنجي دل کي وڻي . ائين چوي ٿو ۽ اچانڪ نظر ڦاٽل تصوير ۾ پوي ٿو ۽ ان ڇوڪري جي ڦاٽل تصوير ۾ چھرو ڏسي ٿو.

سليم جي ماء پٽ پر ھاڻي ھن جي پيء کي جواب ڪيئن ڏيندس ۽ کھڙو منھن کڻي ويندس.

سليم: امان رشتيداري جي منھن کڻي وڃ جان
وڏيري سچ ۾.

سليم ھا امان مون کي ڇوڪري ڏاڍي پسند آئي آھي..
.اوچتو حوالات جو دروازو کڙڪيو
:سپاھي بي رخي سان چيو

پيار جو خط

”ٻاهر اچ... توسان کو ملڻ آيو آهي“.
عابد جو دل ڌڙڪڻ لڳو.
ڇا سيما آئي هوندي
پر ٻاهر هڪ پاڙي وارو پراڻو واقفڪار بيٺو هو.
هن نظرون جهڪائي آهستي چيو:
عابد... حويلي ۾ سيما جي شادي طئي ٿي وئي آهي. وڏيرو هن کي “
پنهنجي دوست جي پٽ سان پرڻائڻ وارو آهي.
”ايندڙ هفتي نڪاح آهي.
لفظ ختم ٿيا، پر ان سان گڏ عابد جي دنيا به ختم ٿي وئي.
هن پنهنجي جهلي پاڻ کي سنڀالڻ جي ڪوشش ڪئي.
ساهه ڳرو ٿي ويو.
آواز نڪري نه سگهيو.
ڪجهه گهڙين کان پوءِ عابد ٽٽل لهجي ۾ چيو:
نه... سيما مون کان سواءِ ڪنهن جي به نه ٿي سگهنديءَ“
عابد واعدو ڪيو هو
پاڙي واري جون اکيون پرجي ويون:
واعدا طاقت وارن جي فيصلي آڏو ڪمزور ٿي وڃن ٿا“
عابد

پيار جو خط

محبت لوهي سيخن ۽ اوچي ديوارن کان بہ وڌيڪ مضبوط ٿي وئي
حويلي ۾ سيما جي هٿن تي زبردستي مهندي لڳائي پئي وئي.
عورتون کلن پئيون ۽ شادي جا گيت ڳائي رهيون هيون.
پر سيما جي دل ماتم ڪري رهي هئي.
هوءَ پنهنجي ڪمري ۾ اڪيلي ٿي تہ آئيني اڳيان بيهي رهي.
هٿن تي لکيل نالو ڏسي ساهہ رُڪجي ويو.
اهي هٿ تہ عابد جي نالي لاءِ هئا“
هوءَ سڏ ڪندي روئي پئي.
وڏيرو ڪمري ۾ داخل ٿيو.
سخت آواز ۾ چيائين:
”هي شادي تنهنجي ڀلائي لاءِ آهي. محبت ٻارن جا خواب هوندا آهن.“
سيما ڳوڙهن سان ڀريل اکين سان وراڻيو:
بابا... جيڪڏهن هي ڀلائي آهي تہ پوءِ منهنجي دل ڇو مري رهي آهي“
جيڪڏهن عزت هي آهي تہ پوءِ منهنجي ساهہ ۾ ٻاهہ ڇو آهي
وڏيرو چهرو ڦيرائي.
جيڪڏهن تون شادي جو هي جوڙو نہ پائيندينء ۽ شادي ڪرڻ کان انڪار
ڪندينء تہ پوء هو جيڪو جيل ۾ ڪجھ وقت جيئرو آهي.
پر هاڻي هن کي موت جي ڀاڪر ۾ سمهاريندس .

پيار جو خط

وڏيرو پنھنجي نوڪرن ڪي آواز ڏئي ڪري چئي ٿو وڃو ۽ وڃي ھن ڪي جيل ۾ گوليون ھڻي ماري اچو..

سيما : روئيندي ٻانھون ٻڌندي رھي. نہ بابا توھان ائين ڪجھ نہ ڪندؤ. مان سڀ ڪجھ ڪرڻ لاءِ تيار آھيان .

وڏيرو: ٺيڪ آ جلدي ڪپڙا پائي تيار ٿي جج اچڻ وارو آھي.
ائين چئي ڪري ڪمري کان نڪري ٿو وڃي..
شايد ھن جي اندر بہ ڪٿي پيءُ جي دل روئي رھي ھئي، پر انا وڏيڪ زور واري ھئي
”.
.ان رات عابد کي ننڊ نہ آئي
:عابد آسمان ڏانھن نھاريندي ڪجھ ڳالھايو
.اي خدا... جيڪڏھن منھنجي محبت سچي آھي تہ سيما کي طاقت ڏي“
۽ جيڪڏھن اسان جو گڏ ٿيڻ نصيب ۾ ناھي
تہ پوءِ منھنجي جسم مان جيڪر ساھ جي تند بہ ٽوڙي ڇڏ.
.اکين مان ڳوڙھا وھندا رھيا
.ھر ڳوڙھو ڄڻ ھڪ خواب جو جنازو ھو

سيما پنهنجي هٿن جي مهندي ڌوئڻ جي ڪوشش ڪئي.
پر رنگ تہ هٿن تي هو
درد تہ روح ۾ هو.
هي اهو درد هيو جيڪا سيما هر وقت ان درد سان جڙيل هئي
هي اهو درد هيو جيڪا سيما عابد جي جدائي ۾ ڏنو
هي اها درد هئي جيڪا شايد سدائين گڏ رهندي..

سيما دريءَ مان آسمان ڏانهن ڏسي چيو:
عابد... جيڪڏهن مان ڪنهن ٻي جي ٿي ويس،“
”تہ بہ منهنجو روح تنهنجو رهندو
ساڳئي وقت جيل ۾ عابد بہ چنڊ ڏانهن ڏسي رهيو هو.
چنڊ ساڳيو هو.
درد ساڳيو هو.
پر قسمت ٻنهي کان جدا هئي
رات وڏي هئي.
جيل جي ڀتين اندر خاموشي هئي، پر عابد جي دل ۾ طوفان.
هن کي اڄ خبر پئي هئي تہ سيما جو نڪاح ٻن ڏينهن بعد آهي.
هي ٻہ ڏينهن سندس زندگي جا آخري ڏينهن لڳي رهيا هئا.

عابد لوهي سيخن کي مضبوطي سان پڪڙيو.
هٿن ۾ زخم تازا ٿي ويا، پر هن کي درد جو احساس بہ نہ ٿيو.
عابد پاڻ سان ڳالهايو:
”جيڪڏهن مان اڄ نہ نڪتس، تہ سيما هميشہ لاءِ وڃائجي ويندي
محبت قيد ۾ نہ مرڻ گهرجي.“
هڪ پوڙهو قيدي، جنهن عابد جي اکين ۾ سچو درد ڏٺو هو، ۽ آهستي چيائين:
”پٽ... اڄ رات جو پوئين پٽ پرسان گشت گهٽ هوندو آهي
پر خطرو وڏو آهي.“
عابد وراڻيو:
” جيڪو پنهنجو سڀ ڪجهہ وڃائي وينو هجي، ان لاءِ خطري جو ڇا مطلب“
رات جو هڪ وڳي، جڏهن گشت ڪندڙ سپاهي ٿڪجي ويهي رهيا هئا، پوڙهي قيدي پنهنجي تجربي سان جيل جي روشن دان کان ڪڍيو. ۽ لڪندو لڪندو ..
عابد پٽ پرسان پهتو.
هن ڪمزور حصي مان چڙهڻ جي ڪوشش ڪئي.

پيار جو خط

هتن مان رت وهي رهيو هو، پر سندس ذهن ۾ فقط سيما جو چهرو نظر اچي رهيو هو
هو پٽ جي مٿان پهتو ئي هو
تہ اوچتو پنيان آواز آيو:
"!بيهہ! نہ تہ گولي هڻنداسين
.هڪ پل لاءِ وقت بيهي ويو
.عابد ٽپو ڏيڻ جي ڪوشش ڪئي
.هڪ تيز ڌماڪو ٿيو
.گوليءَ جو آواز رات جي خاموشي چيري ويو
.عابد پٽ تان هيٺ ڪري پيو
.سينو زخمي... ساهہ ٽٽندڙ
.سپاهي ڊوڙي آيا
.عابد زمين تي پيو هو، اکين ۾ اڃا بہ سيما جو نالو
عابد آخري همت سان پاڻ سان ڳالهايو
:
"...سيما... مون وعدو نڀائڻ جي ڪوشش ڪئي"
.حويلي ۾ سيما نڪاح جي تيارين ۾ قيد هئي
.اوچتو سندس دل بي چين ٿي وئي.

پيار جو خط

سيما ساهه کڻندي چيو:

عابد... توکي چا ٿيو آهي.“

”منهنجي دل چو ڏکي رهي آهي

هن دريءَ مان آسمان ڏانهن ڏٺو.

چنڊ اڄ اداس هو.

عابد کي زخمي حالت ۾ واپس حوالات ۾ وڌو ويو.

زندگي ۽ موت جي وچ ۾ لڏندڙ.

محبت پڄڻ جي ڪوشش ڪئي

پر زنجيرون مضبوط هيون.

نڪاح ٿي چڪو هو.

گهر گلن سان سينگاريل هو، عورتن جي کل، مبارڪن جا آواز

پر سيما جي دل اندر خاموش ماتم هو.

رات جڏهن سڀ رسمون ختم ٿي ويون،

سيما کي ڪمري ۾ ويهاريو ويو.

هٿن تي مهندي، چهري تي نقاب جهڙي خاموشي.

سليم آهستي ڪمري ۾ داخل ٿيو.

هن دروازو بند ڪيو، پر سندس قدم ڳرا هئا.

سليم ڪجهه فاصلي تي بيهي رهيو.

پيار جو خط

سيما ڪنڌ جهڪائي ويٺي هئي.
چند لمحا خاموش رهيو.
آخر سيما ڏکيندڙڻ آواز ۾ چيو:
”سليم صاحب... مهرباني ڪري ويجهو نہ اچو“
سليم ڇرڻ سُن ٿيو.
”ڇا مطلب“؟
سيما اکيون کڻي ڏنيون ..
ڳوڙها پريل، پر آواز ۾ سچ:
مان توهان جي عزت ڪريان ٿي“
پر مان توهان جي نہ آهيان.
”مان عابد جي امانت آهيان.
اهي لفظ هوا ۾ ڇڻ تير بڻجي ٽنگجي ويا.
سليم جو چهرو ڦڪو ٿي ويو.
سيما... هاڻي تون منهنجي زال آهين“
”نڪاح ٿي چڪو آهي.
سيما ڪنڌ لوڏي روئندي چيو:
نڪاح جسم جو هوندو آهي“
دل جو نہ؟.

منهنجي دل اجا بہ اتي آهي
جتي عابد زخمي پيو آ
"مان توهان سان ڪوڙ نہ ٿي ڳالهائي سگهان.
سيما پنهنجي هٿن جي مهندي ڏسي چيو:
"هي رنگ بہ مون کي قيد لڳي ٿو.
هر رات جڏهن اوهان ويجهو ايندا، مون کي لڳندو مان پنهنجي محبت
سان غداري ڪري رهي آهيان."
سليم ڪرسي تي ويهي رهيو.
هو ناراض ٿي سگهي پيو، حق جتائي سگهي پيو
پر هن جي سامهون هڪ ٽٽل ڇوڪري ويٺي هئي.
هن آهستي پڇيو:
"ڇا تون ڪڏهن بہ مون کي قبول نہ ڪري سگهندين.."
سيما جي آواز ۾ اهڙو درد هو جو پٿيون بہ روئي پون:
" جيڪڏهن مان توهان کي قبول ڪريان ٿي، تہ مان پاڻ کي وڃائي
ويهندس.
۽ جنهن ڇوڪري پاڻ کي وڃائي ڇڏيو،
"اها ڪنهن جي بہ نہ رهي.
سيما روئندي چيو:

پيار جو خط

مان توهان سان ظلم نہ ٿي ڪرڻ چاهيان“.
انهيءَ لاءِ سچ چوان ٿي.
مان عابد جي امانت آهيان
۽ امانت واپس ڪئي ويندي آهي.”
ڪمري ۾ ڏکهي خاموشي ڇانئجي وئي.
سليم جون اکيون پرجي ويون،
سليم آهستي اٿيو ۽ دروازي ڏانهن وڌيو.
دروازي وٽ بيهي چيائين:
سيما... اڄ تون مون کي هارائي ڇڏيو“.
پر شايد تون پاڻ کي بہ ساڙي رهي آهين.؟”
دروازو بند ٿيو.
سيما اڪيلي هئي.
۽ هوءَ سجدي ۾ ڪري پئي،
روئندي چيائين:
اي خدا... مان ڪنهن جو حق نہ مارڻ چاهيان ٿي“.
پر منهنجي دل منهنجي هٿ ۾ ڇو نہ آهي.؟”
رات ڏکهي هئي.
۽ سيما جي اکين ۾ ننڊ نہ، صرف پڇتاءُ، خوف ۽ بي پناهہ محبت هئي

نڪاح کي ٽي ڏينهن گذري چڪا هئا.
حويلي خاموش هئي. سيما جي ڪمري مان نہ ڪلڻ جو آواز، نہ ساز جو.
وڏيرو اڪيلو آڳر ۾ وينو هو.
رات جو هن کي ڌيءَ جي رڙ ٻڌڻ ۾ آئي هئي.
”بابا... مون کي ڇو زنده دفن ڪيو ٿي“
اهي لفظ سندس ڪنن ۾ وڄندا رهيا.
پهريون ڀيرو هن پاڻ کان سوال ڪيو:
”ڇا مان عزت بچائي يا ڌيءَ وڃائي“؟
ٻئي ڏينهن صبح سوير،
وڏيرو جيل پهتو.
لوهي دروازن جي ٻاهران بيهي رهيو.
جيلر ڪيس سڃاڻي عزت سان اندر وٺي ويو.
هڪ ڪمزور، زخمي نوجوان سيخن پٺيان وينو هو.
عابد.
هن جي ڇهري تي زخم، پر اکين ۾ اڃا بہ ساڳيو ئي نالو سيما هو.
وڏيرو ڪجهہ گهڙيون خاموش بيٺو رهيو.
پوءِ ڏکهو ساهہ کڻي چيائين:
”...عابد“

عابد مٿي ڏٺو.
اکين ۾ نفرت نہ هئي،
فقط هڪ ٽڪ.
توهان ڇو آيا آهيو."؟
"ڇا اڃا ڪا سزا رهجي وئي آهي.؟
اهي لفظ وڏيري جي دل تي لڳا.
وڏيري آهستي چيو:
"سيما جو نڪاح ٿي ويو آهي"
عابد جو چهرو اڇو ٿي ويو.
هن ڪنڌ جهڪائي فقط ايترو چيو:
"مان دعا ڪندس هوءَ خوش رهي"

پر.
وڏيرو پر ڇا..؟
عابد: منهنجي دعا آهي هو خوش رهي پر ڇا هو خوش رهندي ...... ؟
هڪ درديلو سوال...
وڏيرو حيران ٿي ويو.
هن کي يقين هيو تہ عابد وڙهندو، الزام ڏيندو.
پر هن رڳو ڏيءَ جي خوشي جي دعا ڪئي.

۽ انا جي شڪست..
.وڏيري جون اکيون پرجي ويون
.مون سمجهيو هو تون منهنجي عزت لٽڻ آيو آهين“؟
پر تون تہ پنهنجي جان بہ ڏيڻ لاءِ تيار هئي.
عابد : وڏيرا سائين اسان غريب ضرور آهيون پر عزتن جا سوداگر نہ آهيون
اسان محبت ڪرڻ ڄاڻون
اسان محبت ڏيڻ ڄاڻو ۽ ونڻ ڄاڻو.
اسان ڪڏهن ڪنهن جي تذليل نہ ڪئي آ.
اسان ڪنهن جي ننگن جي رسوائي نہ ڪئي آ.
مون سيما سان پاڪ پيار ڪيو منهنجي دل ۾ حوس نہ هئي نہ ئي منهنجي محبت ڪمزور هئي مان سيما کي چاهيان پيو چاهيان ٿو ۽ پيو چاهيندس.
سيما جو نالو منهنجي هن دل تان تڏهن متبو جڏهن هن جسم کان روح الڳ ٿي وڃي ۽ هي جسم پوء بہ اهيا گواهي ضرور ڏيندو تہ منهنجو پيار سچو هو.
پر ها هڪ ڳالهہ ٻڌ ..
سيما جي شادي ٿي چڪي آ پر منهنجي دل هن کي دعا ڏيندي پر ..

پيار جو خط

وڏيرو: پر ڇا ....؟
عابد: ڇا هو مون کي پنهنجي دل مان ڪڍي سگهندي..؟

بلڪل نہ هو مون کي ڪڏهن بہ وساري نٿي سگهي ..

ياد رک وڏيرا سائين توهان پنهجي ڌيء کي جيئرو دوزخ جي آڙاهہ ۾ هر وقت مرڻ لاء ۽ پنهنجي انا کي برقرار رکڻ لاء سيما کي تباہ ڪيو.
اهي لفظ وڏيري کي گهرائي سان لڳا.
وڏيرو ڪجھ وقت خاموش رهيو.
: پوءِ وڏيرو جيلر ڏانهن موٽي ويو ۽ چيائين
هن کي آزاد ڪيو".
"مان ڪيس واپس وٺان ٿو.
عابد حيران ٿي مٿي ڏٺو.
هاڻي آزاد آهين".
پر ياد رک
"منهنجي ڌيءَ هاڻي ڪنهن ٻي جي زال آهي.
اهي لفظ ڄڻ آخري وار هئا.
آزاد

پر تتل
جيل جو دروازو کليو.
عابد ٻاهر نڪتو.
آسمان ڪليل هو، پر دل قيد.
عابد آسمان ڏانهن ڏسي پاڻ سان ڳالهايو :
آزادي ملي وئي“
”پر جنهن لاءِ وڙهيو هئم، اها تہ هاڻي منهنجي ناهي.
وڏيرو گاڏي ۾ ويهي رهيو.
هن پنتي ڏنو .
عابد اڪيلي رستي تي بيٺو هو.
پهريون ڀيرو هن کي پنهنجي طاقت ننڍي لڳي.
وڏيري پاڻ کي چيو:
جيڪڏهن مون کي اڳي رحم اچي ها“
”تہ شايد اڄ تي زندگيون نہ ٽٽن ها؟
ڪارونجهر جي هوا ۾ پري ڪان واري جي ڀٽن تان هوائن ۾ هلڪي مٽي
اڏامي رهي هئي.
جي آسمان هيٺ، سيما کي اوچتو بي چيني محسوس ٿي (Mithi) ۽ مٺي
سيما آهستي چيو:

عابد... تون آزاد ٿي ويو آهين ڇا..“؟
”پر اسان جي قسمت ڇو اجا قيد آهي.؟
رات جي ڏکهي خاموشي کان پوءِ، سليم آخرڪار سيما سان ڳالهائڻ جو فيصلو ڪيو.
هو ڪمري ۾ آيو.
سيما دريءَ وٽ ويٺي هئي، اکين ۾ اجا بہ اڻ سُتل ڳوڙها.
سليم نرم آواز ۾ چيو:
سيما... اسان جو اصل گهر هتي ڪراچي ۾ ناهي“
Karoonjhar Mountains ...پرسان (Mithi)اسان جو ڳوٺ مٺي ۾ آهي،
ڪارونجهر جبل جي پاڙ ۾ هڪ ننڍڙو ڳوٺ ’ڀِدي‘.“آهي اتي اسان جو گهر آهي..
ڇو نہ اتي هلي رهجي .
شايد تون ڪجھ يادون پراڻيون وساري ويهين.
سيما حيران ٿي هن ڏانهن ڏٺو.
سليم آهستي ڳالهائيندو رهيو:
اتي هوا مختلف آهي“
ماڻهو سادا آهن

شايد شهر جي ديوارن ڪان پري وڃي، تنهنجي دل جو درد ٿورو گهٽجي وڃي.؟

شايد تون مون کي قبول ڪري.؟

”جي نہ ت پر مان چاهيان ٿو تون گهٽ ۾ گهٽ پاڻ کي تہ ڳولي وٺين.

سيما جي دل ۾ اوچتو ڪا لهر اٿي.

”...ڪارونجهر“

هن آهستي پاڻ سان ڳالھ ڪئي.

ڪارونجهر جو نالو ٻڌندي ئي هن کي پراڻا ڏينهن ياد اچي ويا

...مٿي جي پٿن تي هلڻ، ريگستاني هوا، ۽ بانسريءَ جي مدهم ڌن

سيما جي نظر آڏو ڪارونجهر مٿي ۾ گڏ گذاريل ڏينهن اهو هر منظر .. هر ملاقاتون..

هر جوش جذبا ڄڻ تازا ٿي ويا هجن.

سيما اوچتو بيهي وئي.

”...مان اتي هلنديس“

مان ڪارونجهر هلنديس....

سندس آواز ۾ پهريون ڀيرو هلڪو ساهہ هو.

...جتي پيار مليو هو“

سيما پاڻ سان ڳالهايو اتي وڃڻ سان شايد منهنجي روح کي سڪون ملي

اکين مان خوشي جي ڳوڙا ڪريا...
.سليم هن جي چهري تي آيل هلڪي مسڪراهٽ ڏسي حيران ٿيو"
هن کي احساس ٿيو
.هي مسڪراهٽ هن لاءِ نہ هئي
هي مسڪراهٽ سيما کي عابد سان گڏ گذاريل يادن جون هيون سيما (
اهو محسوس ڪيو پيار منهنجو سچو آهي تڏهن تہ الله جو فيصلو بہ
(اهو آهي تہ مان واپس پنهنجي محبوب ڏي وڃان
ڪارونجهر جي شام
.ڪجھ ڏينهن کان پوءِ، هو مٺي پهتا
جي سادي گهٽين، مٺيءَ جي گهرن ۽ معصوم چهرن سيما (Mithi) مٺي
.جي دل کي ٿورو نرم ڪيو
شام جو هوءَ اڪيلي ڪارونجهر جي پرسان هڪ ٽيپي تي وڻ جي ڇانو ۾
ويٺي هئي...
هي اهو وڻ هيو جتي سيما ۽ عابد ڪلاڪن جاڪلاڪ ويهي ڪچهريون
ڪندا هئا ۽ پيار جا ڳيت ڳائيندا هئا.
.۽ ان وڻ جي ڇانو ڏکهي ٿيندي پئي وئي
پر عابد نہ پهتو ..
سيما شايد عابد کي منهنجي خبر نہ هوندي .؟

.اوچتو پري کان بانسريءَ جي آواز هوا ۾ ترڻ لڳي
.سيما جو ساهه اٽڪي ويو
...اها ڌن
...اها تہ عابد وڄائيندو هو
.هوءَ بي اختيار اٿي ۽ آواز ڏانهن وڌي
.هر قدم سان سندس دل ڌڙڪڻ لڳي
.پري هڪ ڇوڪرو بيٺو هو، بانسري وڄائيندو
.سج لهڻ جي روشني سندس چهري تي پئي هئي
"عابد...!"
.سيما جي لبن تان بي اختيار نالو نڪري ويو
...هوءَ ڊوڙي اڳتي وڌي
.پر جڏهن ويجهو پهتي تہ چهرو مختلف هو
.اجنبي ڇوڪرو حيران ٿي هن ڏانهن ڏٺو
.سيما جا قدم ڄڻ زمين ۾ کُپي ويا
.اکين مان ڳوڙها وهي نڪتا
"...تون... عابد نہ آهين"؟
.سندس آواز ٽٽي ويو
بانسريءَ جي ڌن اڃا بہ هلڪي هلندي رهي،

.پر هاڻي اها ڏن سڪون نہ صرف زخم ڪولي رهي هئي
.سليم ٿورو پري بيٺو اهو منظر ڏسي رهيو هو
هن ڏٺو...
.سيما ڪنهن ٻئي ڪي سڏي رهي هئي
.ڪنهن ٻئي لاءِ روئي رهي هئي
.ڪنهن ٻئي جي آواز تي ڊوڙي وئي هئي
.هن جي دل ۾ چُڀن ٿي
:سليم آهستي پاڻ ڪي چيو
سيما ڪي ايترو پري ڪان بانسري جو ڏن ٻڌڻ ۾تو اچي باقي منهنجا
جذبات هن جي اڳيان ڪا حيثيت ئي نٿا رکن.؟
ڪير آهي اهو عابد...؟
جيڪو ايتري دل سان هن جي دل ۾ جڳهه ناهي چڏيو اٿس .
پر منهنجي ڪوشش شايد هن ڪي مون ڏانهن واپس آڻي .

شايد پهرين مون ڪي خبر هجي ها تہ سيما مون سان راضي ناهي تہ مان
هي شادي ڪيان نہ ها .؟
پر سيما محبت ڪندڙ آهي.
مان هاڻي سيما ڪي وڃائڻ نٿو چاهيان ..

پيار جو خط

”شايد مان هن جي زندگي ۾ صرف هڪ رستو آهيان... منزل نہ“
سيما زمين تي ويهي روئي رهي هئي.
...ڪارونجھر“
تو تہ اسان جا راز ڏنا هئا
تون ئي ٻڌاءِ محبت ايتري ڪمزور ڇو نڪتي.؟
”جو وقت اڳيان هارائي ويئي.؟
هوا هلڪي ٿي.
جبل خاموش رهيا.
بانسريءَ جو آواز آهستي آهستي بند ٿي ويو.
۽ سيما کي پيهر احساس ٿيو .
يادون جيئريون هونديون آهن،
...پر ماڻهو ڪڏهن ڪڏهن رڳو ياد بڻجي ويندا آهن

„ٻئي ڏينهن تي„
سيما: وڏيرا ٻڌو مون کي پوڏيسر وجڻو آ!
وڏيرو: پوڏيسر ڇو.؟!
سيما: دل چيو آهي پوڏيسر ڏي وڃڻ لاءِ.
وڏيرو نيڪ آهي جيپ تيار ٿو ڪرايان ..

سيما پاڻ سان ڳالهائي پئي.تہ
سيما اڪثر عابد مون کي چوندو هو تہ هو پوڊيسر مندر ۾ پوڊيسر جي لوڻ واري تلاء کي شوق سان گهمڻ ايندو آهيان.
مون جڏهن پڇيو تہ ڇا هتي کهڙي اهڙي خاص ڳالھ آهي
عابد مون کي چيو هو هن جاء کان مون کي اهڙي محبت ٿي وئي آهي جو مان جڏهن بہ ايندو آهيان تہ هتي ضرور ايندو آهيان.

هي اها جڳھ آهي جتي پوڊيسر جي جبلن کان برساتن کان وهي ايندڙ پاڻي ۾ هي جيڪي ڪجھ ٽڪرا آهن انهن جي رستن کان هي پاڻي هتان جي ماڻهن لاء روزگار جو سبب هوندو آهي ..
سيما : پر هي تلاء تہ خالي آهي..؟
عابد : ها پر جڏهن مينهن وسندو آهي تہ هي تلاء پرجي ويندو آهي ۾ هتي هن پاڻي سان هتي هر روز 10 کان 15 ڏينهن تائين لوڻ جو تھ جمع ٿي ويندو آهي ۾ هتان جا ماڻهون ان لوڻ کي کوٽي گڏ ڪري پنهنجي روز گار جو ذريعو بڻائن ٿا. ۾ مان بہ هتي ڪم ڪندو آهيان هاڻي مينهن وسندا پاڻي ايندو تہ ڏاڍو مزو ايندو..
سيما شايد عابد اتي هجي!
ڊرائيور : جي جيپ تيار آ

پيار جو خط

سيما جيپ ۾ ويهي رواني.
وڏيرو سليم اچانڪ سيما اوڏانهن چو وئي.
ڊرائيور گاڏي تيار ڪيو ۽ هلو هن جيپ جي پويان..
سيما پوڊيسر جي جاء تي پهچي ٿي.
هو ان مندر وٽ ايندو..
پر عابد عابد تہ هتي نظر ئي نٿو اچي.
هي چرين وانگي عابد کي ڳولهي ٿي ۽ مندر تي ويهي ڪجھ شعر پڙهي ٿي...

مسجد مندر گرجا ويهي واچو سين،
من جا ميڻ ڏسڻ ۾ ايندڙ ميرا نڪري پيا
مايوسي جي ميڙن ۾ دل ويهي ووڙ ڪئي،
ڏسندي ڏسندي اميدن جا رستا نڪري پيا
پنهنجي بربادين جا ڪاتا ڪيڏي مهل ڪياء
دشمن جي ڏِڳ سان سنگت جا پيرا نڪري پيا
(عمران انجم)

۽ روئڻ ڪان پوء ڪجھ ساز وڳا سيما
ڪنڌ مٿي ڪري
بانسري جي ڌن ٻڌي

سيما مندر کان هيڏي هوڏي ڏسڻ لڳي.
عابد عابد شايد عابد هوندو.
جلدي جلدي مندر کان لهندي ڊوڙندي ندي وٽ پهچي ٿي..
!سيما: عابد ! عابد مان اچي وئي آهيان عابد
عابد ٻانهون کولي ٿو.
۽ سيما وهندڙ اکين سان روئيندي پنهنجي ڀاکر ۾ وجهي ٿي...
هي اهو ڀاکر هئي جنهن ۾ ڪيترن ئي ڏينهن جي جدائي هئي .
هي اهو ڀاکر آ جنهن ۾ سک جو آسيس پريل هيو.
هن ڀاکر ۾ وقت جون جدايون هر ڏک ۽ زخم جيڪا هن جي پيار ڪي مليون .
اهي سڀ ڏک ۽ هڪبئي کان جدائي جون وري نہ جدا ٿيڻ جو قسم کڻي رهيون هيون.
وڏيرو سليم منظر تي پهتو هن سيما کي عابد جي ٻانهن ۾ ڏٺو ۽ رڙ ڪري للڪار ڪيائين ...
اڙي تنهنجي ايتري همت جو تون منهنجي عزت سان مذاق ڪئي..
هن سيما کي عابد جي ٻانهن کان ڇڏائڻ لاء ڇيو.
عابد : سيما کي پاڻ کان وري جدا نہ پيو ڪرڻ چاهي .

پيار جو خط

پوڊيسر جي وڻ هيٺ عابد ۽ڏل ويٺو هو، ۽ سيما جي اکين مان ڳوڙها وهي رهيا هئا.
وڏيرو سليم جي چهري تي اڃا به ڪاوڙ جا نشان هئا، پر اوچتو سندس نظر سيما جي سسڪين تي پئي.
ڪارونجهر جي هوائن ۾ عجيب خاموشي هئي. ڪارونجهر جبل جا پٿر ڄڻ صديون پراڻي دانائي سان ڏسي رهيا هئا.
سيما رڙ ڪندي چيو:
"وڏيرا، پيار ڏوهه ناهي... مون عابد کي دل سان چاهيو آهي"
عابد زخمي آواز ۾ وراڻيو:
"سزا ڏيڻي آهي ته مون کي ڏي، پر سيما کي آزاد ڪر"
عابد چيو: وڏيرا سائين توهان پلي ڪٽي ڇا به ڪيو مان ۽ سيما هڪ ٻئي لاء آهيون اسان کي الله پاڪ ٻن انساني جسمن ۾ ڏاهيو آ پر روح ساهه هڪ آهي.
توهان ڪڏهن به سيما کي مونکان جدا نٿا ڪري سگهو.
جي جدا ڪيو به ٿا ته سيما ڇا مون ڪان ڏار تي زنده رهي سگهندي.
عابد : وڏيرا سائين توهان شايد محبت کي سمجهي نه سگهيا آهيو ته محبت ڇا هوندي آ؟!
اسان درد سان دوستي رکي آ.

پيار جو خط

درد اهو احساس آهي جيڪو دل کي ٽوڙي بہ ٿو، پر انسان کي سنواري بہ ٿو.

درد جدائي جو هجي، بي وفائي جو هجي يا حالتن جو اهو انسان کي اندر کان بدلائي ڇڏي ٿو.

درد ۾ اکين جا ڳوڙها بہ ڳالهائين ٿا، ۽ خاموشي بہ آواز بڻجي وڃي ٿي

درد انسان کي

پنهنجي احساسن سان آشنا ڪري ٿو.

! اسان پنهنجي زندگي ۽ ساه جي تشنگي رکي آ

اسان سيما جي اڳيان دل رکي ڇڏي.

سيما جي لاء هي دل جي تون چاهين تہ سيما جي هڪ لفظ ۾ گپا گپا ڪري ڏيان..

منهنجي اکين جي لڙڪن ۾ سيما ملنديئي.

عشق الله خد پاڻ ڪيو آ اهو رب بہ عاشق بڻيو آ!

عشق رڳو ڪنهن کي پسند ڪرڻ جو نالو ناهي،

عشق اهو احساس آهي جيڪو دل جي گهراين ۾ جڙي وڃي ٿو.

عشق ۾ انسان پنهنجي خوشي کان اڳ ٻئي جي خوشي کي ڏسي ٿو، پنهنجي تڪليف بہ قبول ڪري وني ٿو پر محبوب کي ڏک ۾ نہ ڏسي سگهي.

عشق وفا، قرباني، سچائي ۽ صبر جو ٻيو نالو آهي.
عشق ۾ انا نہ هوندي آهي، رڳو دل جي سچائي هوندي آهي.
عابد شعر پڙهندي:
عيش عشر آسيب اڌورا درهم برهم
آنڌي مانڌي عشق اجورا درهم برهم
اندر مان احساس جلاوطني ڪاٽن
درد بنا انسان سمورا درهم برهم
سڪ جي سوليءِ تي صدين کان روح رڙيون
دل جي دنيا ۾ سو ڪورا درهم برهم
(عمران انجم)
اهي لفظ ۽ عابد جو شعر مطلب ٻنهي طرفن ڪان سليم جي دل ۾ تير وانگر لڳا.
هن کي پنهنجي جواني ياد آئي،
جڏهن هو بہ ڪنهن کي چاهيندو هو پر رسم ۽ غرور هن کان سڀ ڪجھ کسي ورتو هو.
سندس اکين ۾ سختي نرم ٿيڻ لڳي.
ڪجھ پلن جي خاموشي کان پوءِ سليم آهستي چيو:
"محبت زور سان نٿي ڪٿي سگهجي."

.هن پنهنجن ماڻهن کي اشارو ڪيو. ”مان توکي آزاد ڪريان ٿو
.سليم : عابد واقعي ئي محبت زبردستي سان نٿي ملي
.عابد کي ڪوليو ويو
.سيما ڊوڙي اچي عابد سان لڳي وئي
:سليم ڳوناڻن اڳيان اعلان ڪيو
.اڄ کان سيما آزاد آهي“
.مان هن کي طلاق ڏيان ٿو
”.محبت کي قيد ڪرڻ اسان جي روايت نہ هجڻ گهرجي
.سڀ حيران ٿي ويا
.پر سليم جي آواز ۾ هاڻي ڪاوڙ نہ، پر سڪون هو
جيڪڏهن اوهان جو پيار سچو آهي، تہ مان پاڻ اوهان کي گڏ ڪندس. “
شادي ڪرائيندس.
پوڏيسر جي تلائن پرسان، ڪارونجهر جي پٿرن جي گواهي ۾، سليم
.پنهنجي هٿن سان عابد ۽ سيما جا هٿ هڪ ٻئي ۾ ڏنا
.هوا ۾ نئون احساس هو ڄڻ ريگستان ۾ بهار اچي وئي هجي
...۽ ائين، سچي محبت پنهنجي آزمائش ڪٽي ورتي
ڪارونجهر جي سيني ۾ هڪ نئين ڪهاڻي لکجي وئي .
...اسان جي محبت کي گهڻيون آزمائشون مليون

عابد شبير سندي

پيار جو خط

”پر اڄ محسوس ٿو ٿئي تہ هر زخم جو اجر ملي ويو.
پري بيٺل سليم هڪ نظر ڪٽي موٽي ويو.
هن جي اکين ۾ ڳوڙها هئا، پر دل ۾ سڪون.
ڪڏهن ڪڏهن سڀ کان وڏي فتح اها هوندي آهي،
جڏهن انسان پنهنجي خواهش هارائي ڪنهن ٻئي جي خوشي بچائي.
...۽ ان ڏينهن محبت صرف عابد ۽ سيما جي نہ رهي
...پر سليم جي قرباني بہ ان کي پاڪ بڻائي ڇڏيو

(ختم)